

**HELSINGIN
RESERVIMERIUPSEERIT RY
1947 – 1997**

**HELSINGIN
RESERVIMERIUPSEERIT RY
1947 – 1997**

YHDISTYKSEMME
JUHLAVUODEN TOIMINTAA
OVAT TUKENEET
SEURAAVAT YRITYKSET

Oy Algol Ab
HGF Oy
Oy Hedengren Ab
Kesko Oy
Kirjapaino Verbi Oy
Oy Kontino Finance Ab
L-Team Int'l Oy
Neste Oy
Nova Henkivakuutusosakeyhtiö
Nyanssi Studiot Oy
Orion-Yhtymä Oy
Selin Finance Oy
Sulab Oy
Suomen Hammashuolto Oy
Teräspaneli Ky
UPM-Kymmene Oy
Oy Veikkaus Ab
Yrittäjän Fennia

Helsingin Reservimeriupseerit Ry 50 vuotta 1947–1997

Päiväjuhlan edustavaa kutsuvierasrivistöä, vasemmalta Suomenlahden Merivartioston komentaja, kommodori Hannu Äyräväinen, Rannikkosotilaskotiyhdistyksen puheenjohtaja Ulla Varjola, Merisotakoulun johtaja, kommodori Jukka K Pajala, Merivoimien komentaja, kontra-amiraali Esko Illi, rouva Masalin, rouva Sarvimäki, komentajakapteeni Leo Sarvimäki, rouva Österlund ja Suomenlahden Laivaston komentaja, kommodori Bo Österlund.

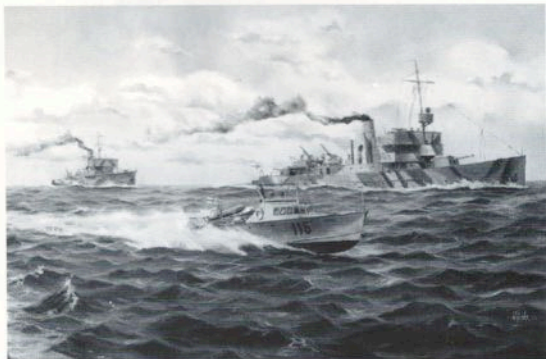
Tammikuun 10. päivänä 1947 perustettu Helsingin Reserviupseeriipiiriin Meriosasto, sittemmin itsenäinen aselajikerho, joka rekisteröitiin nykyisellä nimellään 1979, juhli puolen vuosisadan mittaista toimintaansa 11. tammikuuta Suomenlinnassa. Juhlapäivää vietettiin sen arvon mukaisella tavalla, ensin päivällä Merisotakoulussa, ja sitten illallisen ja tanssiaisten merkeissä Suomenlinnan Upseerikerholla.

Juhla Merisotakoulussa alkoi kello 12.00 koulun sankaritaulujen edessä seppeleenlaskulla, panssarilaiva Väinämöisen laivakellolla lyötyjen lasien jälkeen, yli sadan hengen juhlayleisön osallistuessa. Tämän jälkeen nautittiin merisotilaan lounas, hernekeitto tuoreen sipulin kanssa (keripukin ehkäisyyn), pannukakku ja kahvit. Yhdistyksen puheenjohtaja, kapteeniluutnantti Kai Masalin, muistutti päiväjuhlan tervetulosanoissaan yhdistyksen ja Reserviupseeriliiton keskeisestä merkityksestä maanpuolustus- ja meriupseerihengen ylläpitäjänä ja edistäjänä sotien jälkeisinä vaaran vuosina. "Mutta maailma muuttuu Eskoseni, kir-

joitti Aleksis Kivi aikoinaan, joten joudumme ottamaan osin uusia asentoja". Tulevaisuudessakin yhdistyksen merkitys reservimeriupseerien yhdistyksenä ja edunvalvojanakin on keskeinen, puheenjohtaja totesi. "Nyt meillä on mahdollisuus selvemmin tukea merivoimia, nautittuamme vuosikymmeniä sen tuesta".

Puheenjohtaja Kai Masalin ja varapuheenjohtaja Pertti Pastinen laskivat yhdistyksen kukkalaatteen Merisotakoulun sankaritauluille.

Varsinaisen pääjuhlan juhlapuheen piti Merivoimien uusi komentaja, kontra-amiraali Esko Illi, käsitellen juhlihan yhdistyksen historiaa ja reservin meriupseerin asemaa yhä teknistyvässä puolustushaarassa. Hän korosti myös vapaaehtoisen maanpuolustuskoulutuksen merkitystä ja Sinisen Reservin asemaa Merivoimien yhteistyökumppanina (Amiraali Illin puhe on kokonaisuudessaan julkaistu eri lukuna). Merisotakoulun tervehdyksen esitti koulun johtaja, kommodori Jukka Pajala korostaen koulun merkitystä koulun oppilaiden henkisenä yhdyssiteenä ja kohtaamispaikkana. Juhlayleisön puolesta on todettava, että päiväjuhlamme todisti ehdottomasti koulun johtajan sanat oikeiksi. Ilman koulun ja kommodori Pajalan mahtavaa tukea ei juhlamme olisi toteutuneessa muodossaan ollut edes mahdollinen. Juhlan aikana yhdistys julkisti

yhdistyksen varainhankintaan valmistetun taidejäljennöksen Merisotakoulun seinällä olevasta taitelija Håkan Sjöströmin maalaamasta taulusta, joka esittää sodan ajan tykkiveneitä ja Taistoluokan moottoritorpedovenettä. Taulusta on valmistettu 70 kappaleen signeerrattu sarja, signeeraajina amiraali Jorma Haapkylä, komentajakapteeni Leo Sarvimäki ja taitelija. Yhdistyksemme puheenjohtajanakin vuosina 1961–65 toiminut Leo Sarvimäki toi haavoituneena tykkiveneen turvaan Viipurinlahden taistelussa vuonna 1944 koko päällystön haavoituttua ja aluksen päällikön kaaduttua. Taulu 1/70 luovutettiin Merisotakoululle, 2/70 annettiin amiraali Haapkylälle, 3/70 ojennettiin Leo Sarvimäelle ja 4/70 idean isälle ja toteuttajalle, yliluutnantti Tapio Putkoselle. Taulu on saatavissa myös ilman allekirjoituksia. Kaartin soittokunnan loisteliaat musiikkiesitykset juhlan aikana päättyivät yhteiseen Maamme lauluun ja kunniavartion saataman yhdistyksen lipun poistumiseen. Sen jälkeen oli osallistujille perheenjäsenineen järjestetty vielä kiertokäynti Merisotakoulussa. Juhlapäivä päättyi Suomenlinnan kerholla juhlaillalliseen ja Kaartin Seitsikon ja No Name Girls kvartetin siivittämään tanssiin. Perinteinen yhteinen loppulaulumme ”Kunnes tapaamme jälleen” antoi alkutahdit kohti yhdistyksen satavuotisjuhlia.

*Kai Masalin, kaptl res.
puheenjohtaja 1997*

Suomenlinnan Upseerikerho tarjosi loistavat puitteet ltajuhlalle. Kuvassa etualalla yhdistyksen jäsenistä Markku Hirvonen, hänen takanaan Juhani Korpela.

Merivoimien komentaja,
Kontra-amiraali Esko Illi,
Helsinki 11.1.1997

Puhe

Helsingin Reservimeriupseerit ry:n
50-vuotisjuhlassa

Herra kapteenihuutnantti, herrat meriupseerit, arvoisa juhlayleisö

Olla reservin meriupseeri - mitä se on? Te tiedätte sen paremmin kuin minä. Kuvittelen, että siihen liittyy ylpeyttä siitä, että on saanut upseerikoulutuksen, mutta aivan erityisesti, että on saanut sen "emskissä" - omassa opinahjossamme, johon eivät koskaan ole päässeet läheskään kaikki, jotka sinne olisivat halunneet. Reservin meriupseeri kuuluu siis harvojen valittujen joukkoon. Se on varmasti myös ylpeyttä omasta puolustushaaras- tamme merivoimista, sen perinteistä ja yleensä tietoisuutta meren ja meripuolustuksen merkityk- sestä maallemme. Joillekin se liittyy merelliseen ammattiin, jota täydentää saatu sotilaskoulutus. Useimmille ja erityisesti juhlivan yhdistyksenne jäsenille se merkinnee yhtymäkohtaa mereen ja maanpuolustukseen mieluisana toveripiirinä sekä vapaa-ajan harrastuksena ja toimintamuotona, johon myös perheen voi ottaa mukaan. Eräille se on varmasti itsestään selvyys, joka täydentää jo aiemmin nuorukaisena virinnyttä meren harras- tusta. Epäilemättä se on merkinnyt myös kuulu- mista herrasmiesten joukkoon, vaikka tätä määrittäjä lienee lähitulevaisuudessa täsmennet- tävä, ovathan myös naiset tulossa vauhdilla reservin upseeristoon.

Helsingin Reservimeriupseerit aloittivat toi- mintansa heti sotien jälkeen v. 1947 - silloin vielä Helsingin reserviupseeripiirin meriosastona. Mielestäni ajankohta on merkittävä, osoittaahan se vapaaehtoista vastuunottoa maanpuolustuksesta ja siinä tarvittavan ammattitaidon ylläpidosta aikana, jona näihin seikkoihin ei yhteiskunnas- samme paljoa riittänyt harrastusta. Sotien raskaat kokemukset aiheuttivat ymmärrettävästi sen, että esim sotaveteraanijärjestöt vasta näinä vuosina viettävät 30-vuotisjuhliiaan. Reservin upseerit, meriupseerit heidän joukossaan, olivat kuitenkin valmiita heti sodan jälkeen jälleen huolehtimaan jäsenistönsä maanpuolustushengestä ja ammatti-

taidon säilymisestä. Niinpä nyt on aika onnitella ja tehdä kunniaa pääkaupunkimme reservin meri- upseerien 50-vuotiaalle omalle yhdistykselle.

Sotien jälkeisinä vuosikymmeninä yhdistyk- senne on tehnyt mittavan työn jäsenkuntansa ja sitä kautta myös merivoimiemme hyväksi. En mitenkään voi tässä ryhtyä tyhjentävästi kuvaile- maan kaikkia saavutuksianne tai mainitsemaan ansioituneimpia jäseniänne tekemättä vääryyttä muille toiminnassanne mukana olleille. On silti selvää, että tällainen toiminta ei menesty, ellei sitä johdeta antaumuksella ja koko jäsenistön parhaaseen pyrkien. Tässä on epäilemättä onnis- tuttu hyvin, onhan jäsenkuntanne parhaimmillaan käsittänyt lähes 300 meriupseeria. Se, että jäsenistö vieläkin, yhteiskunnan nykyään tar- joamien lukemattomien muiden harrastus- ja toimintamahdollisuuksien ohella on n. 200 meri- upseeria, on osoituksena toimintanne edelleen jatkuvasta kilpailukyvyvystä reservin meriupseerien keskuudessa. Epäilemättä erilaiset aktiivisen har- rastamisen ja koulutuksen muodot ovat olleet me- nestyksen avain - toimintaahan reservimme on aina halunnut. Yhdistyksenne järjestämät monet kurssit esimerkiksi merenkulussa ja johtamistai- dossa, aktiivinen ampumaharrastus, uranuurtami- nen merikilpailutoiminnassa ja menestyminen niissä sekä ennen muuta oman veneen, ensin Saukon ja sittemmin Vesikon hankinta, ylläpito ja niillä tehdyt monet Itämeren kattavat purjehduk- set ovat olleet sitä, mikä on saanut joukot lii- keelle. On vaikeata kuvitella, mitä muuta parem- paa olisi yhdistyksenne puitteissa voitu tai voitai- siin nytkään tehdä. Toivotan näille toiminnoi- lenne edelleen mitä parhainta menestystä.

Reservin meriupseerien koulutus tämän päivän merivoimissa on kulkenut monien kehitys- vaiheitten kautta. Monet meistä ovat aikanaan suorittaneet reserviupseerikurssin tykki-, torpe- do-, miina-, sukellusveneentorjunta- tai viesti- ja

merenkulkulinjalla. Pääpaino oli tällöin kouluttaa aselajiupeereita sota-aluksille, joista monet olivat suuriakin, ja niitä aluksia varten, jotka otettaisiin liikekannallepanossa siviilimerenkulun palveluksesta. Sitten seurasi vaihe, jossa merenkulku ja pienen aluksen kokonaisjohtamisen taidot korostuivat, painotettiin kykyä toimia pienten alusten päällikköinä ja upseereina. Tässä tähdättiin perustamistehtävissä olevien paikallislaivuuden, lähinnä raivaaja- tai kuljetuslaivuuden päällystön muodostamiseen. Vaikka tämä on edelleen koulutuksen päälinja, tutkitaan nyt jälleen, olisiko tarvetta painottaa ainakin talvikauden kursseja joidenkin alueiden, esim. miinaaseen erikoisosaamiseen edellä mainitun yleisemmän koulutustavoitteen kustannuksella. Yhtenä ajatuksena on ollut myös järjestää kerran vuodessa ns. aktiiviupseeriksi rekrytointikurssi hieman ilmavoimien mallin mukaan. Nythän yleensä yli puolet kadeteista valitaan maavoimataustalla, koska pääosalla merivoimien reserviupseereiksi koulutettavista on jo opiskelupaikka.

Teidän kannaltanne epämieluisaa kuultavaa on, että vuositain koulutettavien reserviupseerien määrä tulee todennäköisesti laskemaan nykytasosta. Tämä jo vallinnut trendi on luonnollisesti aiheutunut siitä, että asejärjestelmien teknisen kehityksen myötä aluskalusto on pienentynyt ja myös lukumääräisesti vähentynyt. Niinikään ottoaluksien käyttökelpoisuus on vähentynyt ja niistä perustettavien yksiköiden määrä pienentynyt, vaikka useita yksiköitä edelleen on perustamistehtävissämme. Merivoimien taistelualusyksiköistä on tullut yhä selvemmin kaaderilavasto, eikä tälle kehitykselle näytä olevan vaihtoehtoa. Kaikki tämä vaikuttaa pienentävästi reservin meriupseerien määrään.

Kuitenkaan emme edelleenkään voisi ylläpitää laivastoamme ilman asevelvollisia. Merivoimiin pääsee kolmesti vuodessa runsaat 500 varusmiestä, jotka ovat pääosin rannikkoseuduilta. Saapumiserästä noin 60% palvelee aluksilla. Vuosittain palvelukseen astuvista noin 1500 miehestä vain 90 pääsee merivoimien reserviupseerikurssille. Upseereiksi koulutetaan siis vain 6% saapumiseristä kun vastaava luku muualla puolustusvoimissa keskimäärin on noin 8% luokkaa, ja joissain joukko-osastoissa jopa yli 10%. Tätä on erityisesti reserviupseerien vaikeata ymmärtää. Kuvitellaan, että pojassa on jotakin vikaa, kun hän ei pääse reserviupseerikoulutukseen. Voin vakuuttaa, että nykyajan nuoret ovat lähes poikkeuksetta erittäin hyvää ja motivoitunutta joukkoa. Kilpailu on kova, ja kuuden prosentin ulkopuolelle mahtuu suuri

määrä erittäin hyviä poikia ja tyttöjä. Heitä ei siis pidä syyllistää.

Merivoimien sodan ajan vahvuus on alle 10 000 henkilöä, joista upseereita on vain noin 600. Rauhan aikana merivoimissa palvelee noin 160 upseeria ja 120 erikoisupseeria. Osa sodanajan upseeritarpeesta täytetään evp-meriupseereilla ja osa rauhan ajan opisto-upseereista on koulutuksensa mukaisesti sijoitettu sodanajan upseeritehtäviin. Näin ollen reservin upseerien sijoittamistarve merivoimiin on nykyisin noin 250 upseeria. Kun nyt koulutamme 90 reserviupseeria vuodessa on kyseessä melkoinen ylikoulutus, täytyyhän merivoimien laskennallinen tarve jo kolmessa vuodessa, eikä kaikkia sen yli jääviä voida heitäkään sijoittaa muualle meripuolustuksen piiriin – osa kylläkin. Tästä seuraa, että yhä väheneviin merivoimien kertausharjoituksiin lankeaa kutsu halukkuuteen nähden aivan liian harvoille reservin meriupseereille.

Meille käykin yhä tärkeämmäksi löytää oikeat reserviupseerit oikeisiin tehtäviin ja laatu käy tässä ennen määrää. Myös itse kunkin hankkima erikoisosaaminen siviilissä saattaa tällöin muodostua ratkaisevaksi tekijäksi. Joka tapauksessa yhä harvempien valittujen osaksi tulee useiksi vuosiksi lähes säännöllinen kertausharjoituskoulutus, kun toiset jäävät sitä ehkä kokonaan paitsi. Sijoitetuista reservin meriupseereista pääosa palvelee aluksilla, useimmat miinantorjunta- ja raivaajajyksiköissä. Tehtävät ovat laivueupseerin, viirikön ja aluksen päällikön, ensimmäisen upseerin ja merenkulku-upseerin tehtävät. Osa reservin meriupseereista sijoitetaan myös kone-, viesti- ja sukeltaja-alalle. Taistelualuksille on sijoitettu vajaat 30 reservin upseeria eri asealojen tai merenkulun tehtäviin. Maihin sijoitettuihin johtokeskuksiin ja esikuntiin tarvitaan muutama kymmenen reservin upseeria ja saman verran joukkueiden johtajiksi merivoimien maaorganisaatioon. Merivoimien lisäksi reservin meriupseereita tarvitaan luonnollisesti rannikkotyöstössä ja merivartiostojen joukoissa, jolloin heillä on mahdollisuus saada jatkokoulutusta näiden joukkojen kertausharjoituksissa.

Sininen Reservi on hahmottunut vapaaehtoisen maanpuolustustyön yhteiseksi nimitäjäksi merivoimien reservin osalta. Sinisellä Reservillä on alueellinen organisaatio ja selkeä yhteistoimintasuhde merivoimiin, jolloin myös merivoimien tuki tälle vapaaehtoistoiminnalle voidaan tarkoituksenmukaisesti järjestää. Jokainen yhdistys, myös teidän, toimii luonnollisesti omien sääntöjensä säatelemällä ja jäsenistönensä haluamalla tavalla. Merivoimien kannalta pidän

luonnollisena, että se panos, jonka haluatte antaa merivoimiemme hyväksi, perustuu jäsenkuntanne johtajina saamaan koulutukseen ja ammattitaitoon ja näiden ominaisuuksien hyödyntämiseen myös Sinisen Reservin puitteissa. Miten se yksityiskohtaisesti toteutuu, on tietysti pohdittava tämän vapaaehtoistyön vuotuisen suunnittelun osana, johon merivoimat antaa oman panoksensa.

Sinisen Reservin puitteissa suoritettavat kurssit parantavat luonnollisesti myös reservin meriupseerien sijoitettavuutta merivoimien sodanajan joukkoihin. Tämähän on ollut keskeinen lähtökohta ei vain Sinisen Reservin toimintaa, vaan koko vapaaehtoisen maanpuolustuskoulutuksen kokonaisuutta luotaessa. Reservin meriupseereita sijoitettaessa kiinnitetään huomiota myös fyysiseen kuntoon. Johtajalta edellytetään aina hyvää kuntoa – muuten ei jaksa. Minulla on kuitenkin se käsitys, että ainakaan toimintanne alkuvuosikymmeninä fyysisen kunnan kehittämisyrittämykset eivät oikein luontuneet jäsenistöne ”vartalolle”, toivottavasti nyt on toisin. En myöskään voi olla mainitsematta jokaiselle meriupseerillekin tärkeätä perustaitoa – ampumataitoa.

Herra puheenjohtaja, hyvät naiset ja herrat

Merivoimiemme sodan ajan koko henkilöstön pääosan muodostavat edelleen reserviläiset. Asevelvollisuuteen perustuva puolustusratkaisumme on meille käytännössä ainoa mahdollinen, mutta samalla se korostaa hyvin suomalaisen demokratian parhaita puolia. Siihen liittyy luja tahto itse puolustaa isänmaamme vapautta ja kansamme elinmahdollisuuksia kaikissa tilanteissa – aivan riippumatta siitä olemmeko joskus jonkun yhteisen eurooppalaisen puolustuksen osa vai emme. Maanpuolustustahdon ylläpito ja siitä jatkuvasti huolehtiminen kuuluvat myös reservin meriupseereille. Tässä tarkoituksessa yhdistyksellenne tarjoutuu aina oivallista työkenttää. Maanpuolustustahdon kehittäminen itse kunkin lähipiirissä ja siirtäminen perheissä asetettavien arvojen kautta myös seuraaville sukupolville olkoon yksi toimintanne kestävä ohjenuora. Ylläpitää arvoja ja ihanteita – sitäkin on olla reservin meriupseeri.

Toivotan Helsingin Reservimeriupseereille mitä parhaita onnea ja menestystä seuraavalle 50-vuotistaipaleelle.

1967 20 vuotta

Helsingin Reserviupseeriipiiri ry:n Meriosaston täyttää 20 vuotta 10.1.1967 on paikallaan palauttaa mieliin osaston perustamiseen ja sen kuluneisiin toimintavuosiin liittyviä tapahtumia.

30-luvulla aloitettiin reservin meriupseerien koulutus Merisotakoulussa Suomenlinnassa, osan tulevista meriupseereista saadessa koulutuksensa K/L Suomen Joutsenella.

Saman vuosikymmenen lopulla heräsi ajatus oman aselajiosaston perustamisesta Helsingin Reserviupseerikerhon yhteyteen. Tuntui siltä, että tällä tavoin voitaisiin paremmin ylläpitää ja kehittää asevelvollisuusajana opittuja merellisiä tietoja ja taitoja. Hyvää ajatusta ei kuitenkaan ehditty toteuttaa, kun maamme temmattiin mukaan sotaan ja reservin meriupseerit, muiden muassa, joutuivat sovelluttamaan oppimaansa mitä erilaisemmissa tehtävissä ja tilanteissa.

Rauha palautui ja jälleen virisi ajatus kesken jääneen suunnitelman toteuttamiseksi. Tähän vaikutti voimakkaasti myös se, että sodan jälkeen reserviupseerikoulutus oli keskeytetty toistaiseksi, epämääräiseksi ajaksi ja nyt jos koskaan tarvittiin jotain, joka pitäisi koossa reservinkin meriupseerit.

Meriosaston perustamiseen liittyviä asiakirjoja ei valitettavasti ole säilynyt, joten allekirjoittanut, tämän historiikin tekijä, on joutunut sekä osaston syntyä että sen ensimmäisiä toimintavuosia valaiseissa tiedoissa turvautumaan perustamisvaiheessa mukana olleiden jäsenten haastatteluihin ja Helsingin Reserviupseeriipiirin arkiston arvokkaisiin, vaikkakin suppeisiin, asiatietoihin.

Jäljempänä esiintulevat mielipiteet ovat historiikin tekijän, eivätkä näinollen edusta mitään virallista eikä yleistä kantaa.

Mahdolliset puutteet suotakoon myöskin anteeksi, koska allekirjoittaneella henkilökohtaisesti on vasta vuodesta 1958 ollut tilaisuus kiintämmin seurata Meriosaston toimintaa.

Omasta puolestani kiitän ja teen kunniata niille miehille, jotka 20 vuotta sitten perustivat Meriosaston.

*Helsingissä, syksyllä 1966
Tekijä (Mikko Vako)*

Ote pöytäkirjasta, joka on tehty Helsingin Reserviupseerikerhon johtokunnan kokouksessa 9.1.1947 Katajanokan Upseerikerholla.

14 §

Ilmoitettiin, että 10.1.1947 pidetään Katajanokan Upseerikerholla kerhoon kuuluvien meriupseerien aloitteesta kokous, jossa keskustellaan meriupseerien alaosaston perustamisesta kerhon yhteyteen.

Ote pöytäkirjasta, joka on tehty Helsingin Reserviupseerikerhon kokouksessa 6.3.1947 Katajanokan Upseerikerholla.

6 §

Ilmoitettiin, että kerhoon kuuluvien meriupseerien aloitteesta perustettiin 10.1.1947 Katajanokan Upseerikerholla laivastoupseerien, purjehtijoiden ja merenkulun alalla toimivien yhdyssiteeksi Meriosasto. Alaosaston puheenjohtajaksi valittiin tekn.johtaja, kapteeniluutnantti E. Järvinen ja sihteeriksi merikapteeni, luutnantti E. Touri.....

Meriosaston toiminnasta.

Yleistä.

Kun uusi yhdistys perustetaan, on sen toiminta aluksi tavallisesti hyvin vilkasta, sitten se vähitellen tasaantuu ja saattaa jopa sammuaikin kokonaan, ellei sen edustama aate ole kyllin elinvoimainen. Näin useinkin, jos tällaisen yhdistyksen johdossa ei tapahdu jatkuvaa tervehdyttävää kiertoa, joka tuo siihen uutta voimaa, uusia ideoita ja toiminnan kohteita.

Ajatus Meriosastosta sai rauhassa hautua ja kypsyä lähes 10 vuotta ennen toteutumistaan. Kun Meriosasto perustettiin, niin sen ohjelmaksi määriteltiin ja hyväksyttiin toiminta laivastoupseerien, purjehtijoiden ja merenkulun alalla toimivien yhdyssiteeksi. Tuolloin, vasta vajaat kaksi vuotta suursodan päättymisestä, oli yleinen asennoituminen maanpuolustukseen ja kaikkeen siihen liit-

tyvään, jos ei aivan kielteinenkään, niin ainakin neutraali. Uutta reserviupseeriosastoa perustettaessa oli oltava pidättyväinen toiminnan suunta- viivoja määriteltäessä. Kuitenkin, nimenomaan Meriosastossa, pätee edelleenkin nuo 20 vuotta sitten luodut linjat. Uuden sukupolven, joka ei ole kokenut sodanaikaisen aseveljeyden yhdistävää voimaa, mukaantulo on antanut aiheen lisätä, tuohon 20 vuotta sitten päätettyyn ohjelmaan, määritelmän edistää ja lujittaa merellistä maanpuolustustahtoa.

Meriosaston toiminta on alusta alkaen ollut vilkasta ja sellaisena se on myös jatkunut nämä menneet vuodet.

Alkuvuosina olivat kokoukset ja retkeilyt ohjelmassa etusijalla. Kokouksissa oli esitelmää ja alustuksia jäsenistöä kiinnostavilta, mitä moninaisemmilta aloilta. Esitelmätoimintaa edistivät alojensa parhaat asiantuntijat. Retkeilyä ja tutustumiskäyntejä tehtiin sekä historiallisiin että uude-naikaisiin kohteisiin vuosittain useita. Käytiin museoissa, kierrettiin telakoilla, eri opetus-, teollisuus- ja tutkimuslaitoksissa, nautittiin välillä taiteesta ja pidettiin silloin tällöin illanistujaisia, joissa muisteltiin menneitä ja suunniteltiin uutta.

Vuodet vierivät ja ohjelmaan tuli mm. erilaista kurssitoimintaa. Järjestettiin merenkulunkursseja sekä rannikko- että tähtitieteellisessä merenkulussa. Kurssilaisilla oli jopa mahdollisuus suorittaa virallinen laivurin tutkintokin. Nykypäivän toiminnasta on mainitsemisen arvoista tässä yhteydessä mm. vuoden 1966 kuukausikokousten esitelmäsarja "Johtamistaito". Esitelmätoimintaa edistävät olleet Teollisuuden Työnjohto-Opiston opettajat ja esitelmät ovat koskettelleet johtamista yleensä sekä erikoisesti pienryhmien johtamista.

Urheilu- ja urheiluampumatoimintaa kehitettiin ja nimenomaan pistooliammunta sai suosiota osakseen.

Nuo kaikki harrastukset ovat jatkuneet näihin päiviin saakka ja ovat ne nyttemmin vakiintuneet säännöllisiin uomiinsa.

Osaston alkuvuosina vallinnut tiivis yhteistoiminta Meriupseeriyhdistyksen kanssa katkesi melkein kokonaan Helsingin laivastoaseman siirryttyä Obbnäs'iin. Tilalle on tullut, Meriosastolle erittäin antoisa, yhteistyö vuonna 1961 perustetun Meriosaston Naisjaoston kanssa. Helsingin Reservialiupseerien Meriosaston kanssa on ollut runsaasti yhteisiä koulutus-, kurssi- ja kilpailutalouksia. Myöskin eri aselajiosastoihin ja aluekerhoihin on pidetty aatteellista ja urheilullista yhteyttä.

Tuleviin reservin meriupseereihin on vuosien kuluessa pidetty säännöllistä kosketusta. Vuodesta 1948 on Merisotakoulussa käyty pitämässä tiedo-

tustilaisuuksia upseerioppilaille. Näissä tilaisuuksissa on selostettu Reserviupseeriliiton sekä Meriosaston että muiden osastojen toimintaa ja tavoitteita. m/v Saukon tultua osastomme käyttöön on upseerioppilaille ja -kokelaille varattu tilaisuus tutustua siihen ja sen toimintaan. Vuonna 1965 valmistunutta 8 mm:n filmiä Meriosaston toiminnasta on esitetty Merisotakoulun lisäksi muissa kerhoissa sekä Helsingissä että muilla paikkakunnilla.

Reserviupseerikurssien oppilaita ja kokelaita on haastettu mukaan osastomme vuotuisiin "Herrasmieskilpailuihin" ja Helsingin piirin meri- kilpailuihin aina kun siihen on ollut tilaisuus.

Reserviupseerikurssien päättäjät ja oppilaiden ylennystilaisuuksissa on Meriosasto ollut edustettuna. Aikaisemmin, kun kurssit olivat yhteisiä Rt:n kanssa, ojennettiin laivastolinjan parhaalle oppilaalle Meriosaston muistolahja. Nyt, kun Merisotakoulussa saavat koulutuksensa ainoastaan laivastossa palvelevat, saa muistolahjan koko kurssin priimusoppilas. Tämäkin toiminta kuuluu Meriosaston perusohjelmaan, sillä näitä palkitsemisia on suoritettu jo vuodesta 1948 lähtien.

Reserviupseerien Merisäätiön kanssa Helsingin Meriosastolla on ollut tiivis yhteistoiminta. Säätiön ensimmäinen puheenjohtaja, kapt Eero Harkia ja hänen jälkeensä puheenjohtajaksi tullut kaptl Eino Hietanen, samoin kuin Säätiön muutkin jäsenet, ovat aina erittäin kiitettävällä tavalla suhtautuneet osastoomme ja sen ongelmiin sekä antaneet varauksettoman tukensa osastomme toiminnalle.

Reserviupseerien Merisäätiö ry. perustettiin vuonna 1959 alunperin Helsingin Meriosaston taloudelliseksi tueksi m/v Saukon oston yhteydessä. Nyttemmin on säätiön toiminta hahmoteltu valtakunnalliseksi ja on sen tarkoituksena taloudellisesti tukea jo perustettua sekä perustettavia meriosastoja eri puolilla maatamme. Voidaankin toivoa, että jo lähitulevaisuudessa tullaan aikaansaamaan jotain uutta ja näkyvää.

Viime vuosikokouksessaan Meriosasto sai vastaanottaa sodanaikaisten laivaston reserviupseerien ja heidän perheenjäsentensä lahjana lipun, jonka taiteilija G. von Numers on suunnitellut. Lipun vihki laivaston sodanaikainen pastori, nykyinen Tampereen hiippakunnan piispa, professori Erkki Kansanaho.

Lipun symboli, ankkuripohjalla oleva Reserviupseeriliiton jäsenmerkki, tulee vastaisuudessa olemaan osastomme tunnuksena mm. piirin tiedotuslehdessä palstallamme ja ehkä se tullaan hyväksymään Meriosaston rintamerkiksin.

Meriosaston urheilutoiminta.

Ammunta on ollut meriosastolaisten keskuudessa urheilumuoto, joka on saanut eniten kannatusta. Varsinkin pistooliammunta sen eri muodoissa. Onko syy siinä, ettei se vaadi erikoisempaa varustautumista? Riittää kun on ase, patruunat ja sopiva ampumapaikka. Vai johtuneeko se Meriosaston esimerkillisen aktiivisista ampumauseereista, jotka vuodesta toiseen ovat jaksaneet rummuttaa joukkoa koolle sekä harjoitus- että kilpailutlaisuuksiin?

Osastomme jäsenille tarkoitettuja sisäisiä kilpailuja on järjestetty sekä rata- että maastoammunnassa.

Isopistoolikilpailu 30 + 30 laukausta, Stig Westerlundin lahjoittamasta "Stigun pytystä", alkoi vuonna 1954. Kiertopalkinnon sai haltuunsa Erkki Hartikainen vuonna -61, saatuaan siihen 3 peräkkäistä kiinnitystä. Sitten lahjoitti Arvo Laessaari kilpailtavaksi uuden palkinnon, "Arvon pytyn". Senkin sai Erkki Hartikainen haltuunsa jälleen kolmella peräkkäisellä kiinnityksellä ja siihen "pyttyyn" ei kukaan muu saanutkaan nimeään. Lajissa ei ole senjälkeen kilpailtu.

Maastoammuntaan Erkki Hartikainen puolestaan lahjoitti "Maastohaarikka"-kiertopalkinnon, josta on kilpailtu vuodesta 1961. Siihen sai vuosina -64, -65 ja -66 peräkkäiset kiinnitykset, kukas muu kun lahjoittaja itse, jonka palkintokaappia tällä haavaa koristavat Meriosaston kaikki ammunnan kiertopalkinnot.

Meriosaston kilpailut ovat tavallisesti olleet Helsingin Reserviupseeripiirin vastaavien kilpailujen yhteydessä.

Meriupseeriyhdistyksen ja Meriosaston välinen isopistoolikilpailu "Finnlines"-pokaalista, 30 + 30 laukausta, 10-miehisin joukkuein, on tällä erää vanhin, vielä jatkuva, haastekilpailu. Ottelu käytiin ensimmäisen kerran vuonna 1957. Pokaali jäi, 10 vuotta kierrettyään, tänä vuonna Meriosaston haltuun 8:lla kiinnityksellä. Uuden kiertopalkinnon Finnlines Ltd. Oy on jo lahjoittanut seuraavaksi 10-vuotiskaudeksi.

Postisäästöpankin ampumakerhoa vastaan on kilpailtu kuusi vuotta 8-miehisin joukkuein. Kilpailu on vuosittain tapahtunut ilmapistoollein ja PSP:n suojissa. Kilpailussa on ammuttu 20 laukausta mieheen sekä naiseen, sillä PSP:n joukkueessa ampuu mm. tunnettu suurmestari rva Ann-Maj Tara. Vuonna 1965 PSP lahjoitti kilpailuun kiertopalkinnon, joka, "Ampuja ukko", jäi ensimmäisenä vuonna lahjoittajan haltuun, mutta v 1966 Meriosasto kiristi otettaan ja sai myös palkintoon ensimmäisen kiinnityksensä.

Suomen Pankin ampujia vastaan on myös käyty vastaavanlaista kilpailua vuodesta 1964 lähtien. Tähän saakka SP on ollut täysin ylivoimainen ja voittanut kaikki yhteenotot.

Samoin on vuodesta 1964 kilpailtu Keskon osaston ja Meriosaston kesken pienoispistoolilla 10 + 10 laukausta. Ottelu on suoritettu Munkkivuoren radalla ja tähän mennessä kahden kerran jälkeen ovat voitot tasan eli yksi kummallakin.

Vuonna 1963 johtaja Hannes Herrala lahjoitti "Hanskin maljan" Helsingin reserviupseerien Meriosaston ja osastomme väliseen ampumakilpailuun. Kilpailu käytiin 3-miehisin joukkuein sekä pienoiskiväärillä että pistoolilla. Voitimme kolmasti ja malja jäi haltuumme ja ampumakilpailutoiminta meriosastojemme välillä päättyi siihen, ylivoimaisuutemme vuoksi, toivottavasti kuitenkin vain toistaiseksi.

Meriosaston ampumatoiminnasta puhuttaessa ei voida jättää mainitsematta nimiä Kalevi Wesslin ja Erkki Hartikainen, jotka kummatkin ovat kunnialla edustaneet Meriosastoa sekä piirin että liiton kilpailuissa, niin kotimaassa kuin ulkomailla. He kummatkin ovat olleet luomassa mm. nykyisten merikilpailujen ampumatoimintaa, kun sitä 50-luvun alkupuolella suunniteltiin ja kehitettiin. Kalevi Wesslin valittiin osastomme edustajaksi piiriin, silloisen Helsingin Reserviupseerikerhon, urheilutoimikuntaan jo vuonna 1948 ja kun ampumatoiminta erotettiin muusta urheilutoiminnasta, edusti hän Meriosastoa piirin ampumatoimikunnassa ja valittiin sen puheenjohtajaksi ja piiriin hallituksen jäseneksi v. 1957, joissa tehtävissä hän edelleenkin on. Erkki Hartikainen on puolestaan, nykyisenä osastomme ampumauseerina tutumpi nykyisille nuoremman polven meriosastolaisille. Hänen intonsa ja uurastuksensa esim. merikilpailijoiden valmentajana ja huoltajana on varmasti osaltaan vaikuttanut Meriosaston saavuttamaan menestykseen viime vuosien merikilpailuissa. Vuodesta 1954 Erkki Hartikainen on ollut Meriosaston johtokunnassa ja on tällä haavaa "virkaiältään" sen vanhin jäsen. V. 1962 hänet valittiin piiriin ampumatoimikuntaan, johon hän edelleenkin kuuluu.

Suurempia ponnistuksia vaativaa fyysistä urheilua meriosastolaiset yleensä tuntuvat karttavan. Allekirjoittanut oli muutama vuosi sitten mukana 15 km:n kuntomarssilla, johon Meriosasto oli haastettu mukaan. Asiasta oli kyllä ajoissa tiedotettu ja sääkin oli mitä parhain, mutta lähtöpaikalle ilmestyi vain 3 osastomme jäsentä.

Massaurheilu on kuitenkin siinä suhteessa erikoista, että %-tulokset siinä voivat olla mitä ihmeellisempiä. Tästä esimerkkinä mainittakoon

liiton ja piirin kuntohihtokilpailu muutama vuosi sitten. Meriosasto voitti sen prosentuaalisesti Helsingin kerhojen osalta ja tähän voittoon vaikutti varsinaisesti kahden osastomme jäsenen suuremmat suoritukset, nimittäin Ilmari Ahola-Lutilan 1000 km:n hiihtotaival ja Ensio Savolaisen, silloisen urheilu-upseerimme, lähes 800 km:n hiihtourakka. Kun edellisiin lisättiin muutama vaatimattomampi yksittäissuoritus, riittivät ne tosiaan piirin mestaruuteen.

Ns. "Herrasmieskilpailut" ovat sitävastoin saaneet paremman kannatuksen. Niissä kun ei tarvita voimaa vaan sensijaan enemmän taitoa ja tietoa sekä ennenkaikkea hyvää onnea. Osastomme "Herrasmieskilpailuissa" kilpailaan vuosittain naistemme, v. 1957, lahjoitamasta "Merihaarikka" kiertopalkinnosta. Tähän kilpaan on silloin tällöin haastettu mukaan mm. Merisotakoulun oppilaita.

Meriosaston "viestiekspertti" Hannes Lae, "Herrasmieskilpailujen" monivuotinen suunnittelija ja toimeenpanija, ansaitsee kiitokset monista onnistuneista kilpailuista.

Lähes samanlaista kilpaa on käyty neljän vuoden ajan Pitäjänmäen kerhoa vastaan. Vakiolajeina ovat olleet 50 m:n vapaauinti ja pistooliammunta sekä kolmantena, jokin vaihtoehtoinen laji, useimmiten karttatehtäviä. Viimeksi oli poikkeuksellisesti merikarttatehtävä, joka, kuulemma, oli herättänyt suurta ihastusta pitäjänmäkeläisissä. Tässä kilvassa menestys on ollut molemminpuolista.

Viiime vuosina on keväisin pidetty, talven kurssitoiminnan päätteeksi ja purjehduskauden alkamista odotellessa, ns. "Kuivapurjehduskilpailuja". Nämä ovat olleet erittäin terveellisiä teoreettisen merenkulun kertaustilaisuuksia. Kilpailut ovat käsittäneet erilaisia karttatehtäviä, meriteiden sääntöjen tuntemusta sekä viestitehtäviä KVK:n mukaan.

Kilpailujen pääjärjestäjänä on ollut Kullervo Leinonen, joka on myös lahjoittanut kiertopalkinnon kilpailuun, Svinhufvud-patsaan.

Merikilpailutoiminta.

Nyt jo Suomen Reserviupseeriliiton ja Reservin Aliupseerien liiton kilpailuohjelmiin vakiintuneen merikilpailutoiminnan uranuurtajana on Helsingin Meriosasto myös ollut.

Vuonna 1950 Ruotsin Laivaston Reserviupseeriliitto vietti 15-vuotisjuhlaansa, johon oli kutsuttu vieraisiksi reservin meriupseereja kaikista pohjoismaista. Suomea ja Helsingin Meriosastoa edustivat luutnantit Johannes Åberg ja Olli Simola.

Ruotsin Laivaston Reserviupseeriliiton vastavalittu uusi puheenjohtaja kapt Gunnar Bråkenhjelm toi esille ajatuksen sopivan kilpailumuodon löytämiseksi, mieluummin kaiken ikäisille, reservin meriupseereille. Kilpailun, jossa ei fyysinen kunto olisi yksinomaan ratkaisevana. Kapt G.Bråkenhjelm in terveiset osastollemme välitti Olli Simola ja siitä merikilpailuajatus alkoi itää. Seuraavina vuosina v. 1951 - 52 järjestettiin kokeilukilpailuja omin voimin ja laivaston myötävaikutuksella. Komdri Gösta Fabritius, nykyinen osastomme jäsen, silloinen Merisotakoulun johtajan apulainen, innostui kilpailuajatuksesta ja antoi asiassa arvokasta asiantuntevaa apuaan kilpailun eri lajeja suunniteltaessa ja laadittaessa merikilpailun sääntöjä, joiden luojana häntä voidaankin täysin oikeutetusti pitää.

Merikilpailujen koko ohjelmarunko, joka pätee vieläkin, saatiin valmiiksi v. 1953, ja ensimmäiset Pohjoismaiset Merikilpailut pidettiin samana vuonna Pirttisaaren alueella, Helsingin itäpuolella.

Kilpailuun osallistui 4 joukkuetta, Ruotsin laivaston Reserviupseeriliiton joukkue, joka myös voitti kilpailun, Ruotsin Rannikkotykistön Reserviupseeriliiton joukkue ja 2 joukkuetta Helsingin Meriosastosta.

Seuraavana vuonna Ruotsi oli järjestämisen vuorossa ja kilpailut pidettiin Tukholman kaakkoispuolella Dalarön alueella. Mukana oli 3 joukkuetta Suomesta, Helsingin Meriosastosta, joukkue Norjan laivaston reservin upseereita, 2 joukkuetta Ruotsin laivaston - ja joukkue Ruotsin rannikkotykistön reservin upseereita. Suomen joukkue: Stig Westerlund, Kalevi Wesslin, Erkki Hartikainen ja Tauno Hyrsky, voitti kilpailun. Samana vuonna eli v. 1954 pidettiin, käytännöllisesti katsoen, ensimmäiset Suomen Reserviupseeriliitonkin merikilpailut. Kun helsinkiläiset olivat harjoittelemassa ja valmentautumassa Tukholman kisoihin Lappohjassa, laivaston harjoitusosaston aluksilla, pidettiin siellä harjoituskilpailut, joihin osallistui osastomme lisäksi, joukkue kertausharjoituksissa olevia raumalaisia, sekä joukkueet Meriupseeriyhdistyksestä että Merivartiolaitoksesta.

Vuonna 1955 kilpailut pidettiin Oslon vuonossa, Norjan laivaston reservin upseerien ollessa isäntinä. Suomea siellä edusti joukkue, jonka 2 jäsentä olivat Helsingistä ja 2 Raumalta. Ruotsi voitti jälleen tämän kilpailun.

Sittemmin ruvettiin kilpailuja järjestämään joka toinen vuosi, vuoroin Suomessa, Ruotsissa ja Norjassa. Tanskalaisia ei ole saatu leikkiin mukaan, vaikka heitä on ollut tarkkailijoina muutamissa kilpailuissa. Nykyisin osallistuu kilpailuihin tavallisesti 2 joukkuetta Norjasta ja Suomesta sekä 4

Ruotsista, 2 Ruotsin laivaston reservin upseereja edustavaa ja 2 Ruotsin rannikkotyökistön reservin upseereista. Näin siksi, että Ruotsissa on kullakin aselajilla omat reserviupseeriliitonsa.

Pohjoismaisia kilpailuja on ollut tähän mennessä 8 kertaa. Ruotsi on voittanut neljästi ja samoin Suomi. Helsingin Meriosastoa edustanut joukkue on voittanut kaksi kertaa. Ensimmäisen kerran v. 1954, kuten edellä on tullut mainittua, sekä toisen kerran v. 1965, jolloin joukkue: Tapio Putkonen, Heimo Mäki, Mikko Vako ja Hannu Saario, peri voiton erittäin tiukassa ja tasaväkisessä kamppailussa.

Vuonna 1956 pidettiin Raumalla ensimmäiset varsinaiset Suomen Reserviupseeriliiton merikilpailut. Kilpailuihin osallistui kahden raumalaisjoukkueen lisäksi 2 joukkuetta Helsingin Meriosastosta ja joukkue Helsingin Rt-kerhon Johtorenkasta. Vuonna 1959 aliupseerit tulivat mukaan ja nykyisin osallistuu vuosittaisiin kilpailuihin 14 -16 joukkuetta eri paikkakunnilta ja tuntuu kiinnostus tähän toimintamuotoon yhä vain kasvavan.

Vuosina 1964-66 järjestettiin kilpailut seka-joukkuein, siten että kilpailujoukkueen muodosti 2 upseeria ja 2 aliupseeria. Helsinkiläiset voittivat kummatkin kilpailut. Tänä vuonna palattiin vanhaan järjestelmään, eli että kummatkin liitot kilpailevat omista mestaruuksistaan. Tänä vuonna, v. 1966, Helsingin Meriosaston joukkue voitti vasta ensimmäisen kerran upseerijoukkueella Suomen Reserviupseeriliiton mestaruuden. Joukkueen muodostivat: Juha Tenhunen, Hannu Saario, Seppo Laessaari ja Markku Hirvonen.

Omallaerialueellaan Meriosasto on yhteisvoimin Merivoimien kanssa järjestänyt kilpailuja, joihin on haastettu joukkueita Rt:n res.ups.kerho Johtorenkasta, Helsingin Reservialiupseerien Meriosastosta, Meriupseeriyhdistyksestä, Merisotakoulun upseerioppilaista ja palveluksessa olevista upseerikokelaista. Nämä kilpailut ovat tavallisesti järjestetyt harjoituskilpailuina ennen vuotuisia liiton kilpailuja. On myös toivottu kilpailujen lisäävän kiinnostusta ja harrastusta niihin osallistuvien upseerioppilaiden ja -kokelaiden keskuudessa, jotta he kotiuduttuaan veisivät tiedon tällaisesta mukavasta ja kuntoa ylläpitävästä kilpailutoiminnasta kotipaikkakunnilleen ja saisivat innostuksen kipinän syttymään mahdollisten uusien harrastajien keskuudessa.

Merikilpailutoiminnan onnistumisen on alusta alkaen taannut sekä merivoimien että merivartiolaitoksen myönteinen suhtautuminen siihen. Merivoimien antama kalusto- ja asiantuntija-apu on ollut erikoisesti PM-merikilpailuja järjestettäessä ensiarvoisen tärkeä.

Meriosasto on erittäin kiitollinen niille Laivaston upseereille ja aliupseereille, jotka kuluneiden vuosien aikana ovat sekä merikilpailu- että muussa toiminnassa antaneet varauksettoman tukensa osaltollemme.

Omassakin joukossamme on, monen muun lisäksi, kuitenkin eräs, jonka arvokasta panosta merikilpailutoiminnassa ei sovi unohtaa.

Harald Varpula (Hara) on alusta alkaen ollut mukana kilpailuja suunnittelemassa. Hän toimi jo ensimmäisen, vuonna 1953 järjestetyn PM-merikilpailun johtajana, eikä liene tähän mennessä yhtään Meriosaston omaa tai liiton kilpailua, joissa Harald Varpula ei olisi ollut mukana, joko järjestämässä tai seuraamassa ja huomioita tekemässä.

Hän lienee tällä hetkellä pätevin merikilpailutoiminnan asiantuntija maassamme. Eivätkä "Haran" ansiot suinkaan tähän rajoitu. Hän on ollut perustamassa Meriosastoa ja kuulunut sen johtokuntaan alusta alkaen vuoteen 1957 asti, osan ajasta mm. varapuheenjohtajana. Helsingin Reserviupseeripiirin, sekä sen edeltäjän Helsingin Reserviupseerikerhon, hallituksiin hän on kuulunut vuodesta 1946 tähän saakka, parin vuoden poisaoloa lukuunottamatta. Vuonna 1966 hänet valittiin piirin edustajaksi Suomen Reserviupseeriliiton hallitukseen.

Koulutustoiminta.

Koulutus- ja kurssitoimintaa Meriosastossa on ollut koko sen olemassaolon ajan. Luonnollisestikin pääpaino on ollut merenkulkuun liittyvässä koulutuksessa. Kuten edellä jo on tullut mainittua, toimeenpantiin 50-luvulla rannikkomerenkulukurssi, joka johti ns. Itämeren laivurin pätevyyyteen. Kuukausikokousten ohjelmissa on ollut mm. merilainsäädäntöön, merenmittaukseen, merentutkimukseen, merikarttojen valmistukseen sekä radio-, tutka- ja Deccanavigointiin liittyviä esitelmiä ja alustuksia. Näissä tilaisuuksissa asiat ovat käsitelty perinpohjin ja monasti ovat havainnolliset esitykset olleet täydentämässä kulloinkin käsiteltyjä asioita.

Meriosaston saatua käyttöönsä aluksia, ryhdyttiin panemaan toimeen konekurssija, joiden tarkoituksena oli antaa sekä teoreettista että käytännön pätevyyttä alusten koneista vastuussa oleville ja muille asiasta kiinnostuneille meriosastolaisille ja muillekin.

Vakava ja järkevä suhtautuminen koneen vaurioituneeseen hoitoon ja huoltoon on, mm. m/v Saukolla, taannut häiriöttömiä matkoja ja mielihyvän tunteen mukanaolijoille, kun on itse pystytty korjaa-

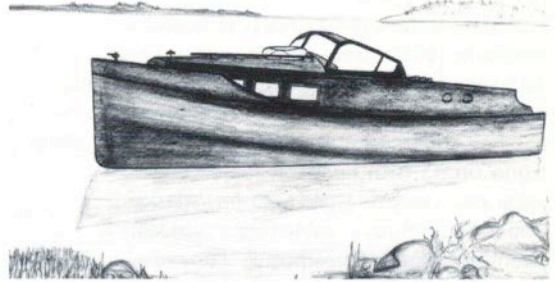
maan pienemmät viat ja mahdollisesti ehkäisemään suurempien syntyminen.

Merikilpailutoiminta on puolestaan antanut aiheen järjestää niihin osallistuville kursseja ja harjoitustilaisuuksia merikilpailulajeissa. Useana vuotena on kilpailijoille järjestetty valmennustilaisuuksia merenkulku- ja viestitaidon kohentamiseksi. Uusille kilpailijoille ollaan pidetty perusteellisempia harjoitustilaisuuksia, erikoisesti merikilpailujen "knoppologiassa". Rata- ja maastoammunnan opettaminen, usein aivan kirjaimellisesti kädestä pitäen, on myös ollut osana tässä koulustoiminnassa. Näiden erilaisten harjoitusten kouluttajina ovat olleet osastomme ampuma-, viesti- ja merenkulku-upseerit sekä lukuisa joukko entisiä kokeneita kilpailijoita että muita asiantuntijoita ja harrastajia.

Juhlatoiminta.

Arkisen aherruksen keskellä kaivataan rentoutumista ja niin sitä kaivataan väliin vapaaehtoisetkin työssä, varsinkin, jos harrastus alkaa tuntua työltä. Alusta alkaen olivat ainakin yhdet vuotuiset juhlat Meriosastonkin ohjelmassa. Erikoisen mieleenpainuvia olivat aikanaan Meriupseeriyhdistyksen ja Meriosaston yhteiset iltajuhlat Suomen Joutsenella. Sitten joku "neropatti", kuulemma Heikki Jalo, keksi yhdistää hovin ja hyödyn. Vuodesta 1960 ruvettiin järjestämään "Meren iltoja" aluksi Adlonissa ja myöhemmin Marskissa. Tilaisuudet saivat heti myönteisen vastaanoton ja on niiden kannatus vuosi vuodelta lisääntynyt. Vuoden 1967 huhtikuussa järjestettävä "Meren ilta" tulee olemaan jo 7. järjestyksessä. Illan tuotto ei ole suuren suuri, mutta peittää kuitenkin osin mm. m/v Saukon vuotuiset käyttökustannukset.

Meriosaston ja sen Naisjaoston yhteistä pikkujoulujuhlaa on myös vietetty jo useamman vuoden ajan. Nämä joulujuhlat ovat muodostuneet viihtyisiksi ja rattoisiksi perhejuhliksi seuraleikkineen ja muine ohjelmanumeroineen. Osanottokin on ollut juuri sopivan vilkasta, niin ettei ole tunnut tyhjältä eikä liian ahtaaltakaan tilaisuuksiin kulloinkin varatuissa tiloissa.

Alukset.

Huhtikuussa 1951 osasto sai käyttöönsä ensimmäisen veneensä. Alus, joka kasteessa sai nimen Lotta, oli mahonkia, osin katettu, pituus 9 m ja siinä oli 3 makuupaikkaa sekä koneena 20 hv:n Penta bensiinimoottori. Ostohinta oli 250.000,- vmk ja rahoitus tapahtui osaston jäsenten antamalla lainoilla sekä saaduilla lahjoituksilla.

Harjoitusajot rajoituivat Helsingin lähivesille, Pellingin ja Kytön väliselle alueelle. Kesällä 1951 ajomatkaa kertyi yli 500 mpk ja purjehduskautena 1952 runsaat 400 mpk. Vuonna 1953 Lotan vanha kone alkoi konstailla ja korjauskustannukset, vapaaehtoisesta työvoimasta huolimatta, kohosivat kohtuuttoman korkeiksi ja kun veneen käyttäjienkään määrä ei ollut odotusten mukainen, niin päätettiin siitä luopua ja vene myytiin v. 1954.

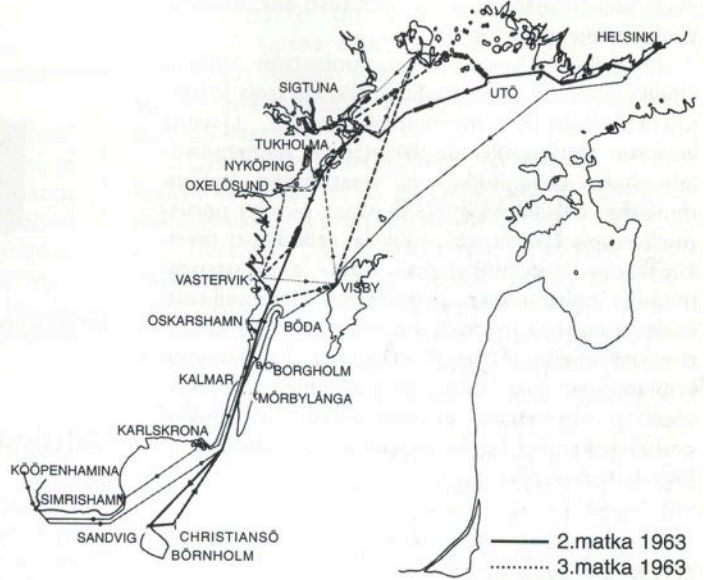
Ajatus harjoitusaluksesta ja sen tarpeellisuudesta ei kuitenkaan sammunut. Yhä useammat Meriosaston jäsenistä tulivat siihen tulokseen, ettei Meriosasto, ilman sopivaa koulutusalausta, täytä tehtävänsä ja nimenomaan nuoremman upseeripolven mukaan saamiseksi ei riittä pelkkä "kuiva" toiminta.

Vuonna 1959 Meriosastolle tarjottiin uutta alusta, joka vaikutti erittäin tarkoituksenmukaiselta merenkulun koulutukseen, mutta jälleen hinta, veneen kokoon nähden kuitenkin kohtuullinen, 1.500,000 mk pani kerhon silloisen johtokunnan miettimään, mistä rahat moiseen yritykseen. Kuitenkin (onneksi) päätettiin yrittää ja nimiä pantiin pitkin sekä poikin pitempiin ja lyhyempiin papereihin ja niin vene siirtyi Meriosaston hallintaan, suuren velkataakan kera, elokuussa 1959. Jo ensimmäisenä talvena veneeseen tehtiin sen merikelpoisuutta parantavia korjauksia. Kun se 14.5.1960 laskettiin vesille, suoritettiin uudelleen kaste, jonka rva Elisabeth Harkia suoritti perinteelliseen tapaan samppanjapullon särkemällä ja alus sai nimen Saukko.

M/v Saukko, entiseltä nimeltään Sea Rover, on tyypiltään lähinnä moottoriristeilijä. Se on rakennettu Salmisaaren Veneveistämöllä ja laskettu vesille v. 1950. Sen suurin pituus on 12 m, leveys 2,6 m ja syväys 1,2 m. Alus on täysin katettu ja siinä on 8 koijapaikkaa, joista 4 keula- ja 4 perähytissä. Kone on 45 hv:n Fordson Major diesel, jolla se saavuttaa 8 solmun matkanopeuden. Muista varusteista voidaan mainita kaikuluoti, radiopuhelin radio-suuntimalaitteineen ja nestekaasukeittiö. Vuosina 1963-64 aluksella oli lainassa Puolustusvoimilta tutka, joka osoitautui erittäin tarpeelliseksi sekä käyttö- että koulutusvälineenä. Tutkan puuttuminen m/v Saukon vakiovarusteista on sangen valitettavaa, koska sen puute rajoittaa aluksen käyttöä huonoissa sääoloissa.

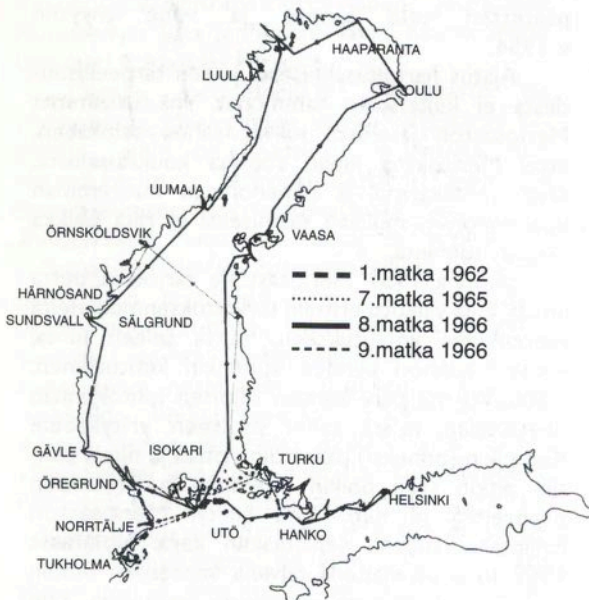
Vuonna 1960 sillä aloitettiin harjoitusristeilyt ilta- ja viikonloppuajoina. Tehtiin pitempikin risteily, joka ulottui Maarianhaminaan. Purjehduskaudet 1960-61 sujivat veneeseen tutustumisessa.

Pikku parannuksia tehtiin sekä kone- että kansipuolella. Toimintaalueena oli Uudenmaan rannikko.

m.v. Saukon purjehdukset Itämerelle

- 2.matka 1963
- 3.matka 1963
- - - 4.matka 1964
- · - · 5.matka 1964
- 6.matka 1965

M/v. Saukon purjehdukset pohjoiselle Itämerelle ja Pohjanlahdelle

Tieto veneestä levisi ja sai aikaan nuorten miesten harrastuksen ja kiinnostuksen niin Meriosastoa kuin Saukkoakin kohtaan lisääntymään. Vuodesta 1962 alettiin suorittaa viikon kestäviä ja pitempiäkin harjoitusristeilyjä, joiden tarkoituksena on ollut saada Meriosaston harrastelijamerenkulkijoille, jatkuvan ajon ja vahdinpidon avulla, rutiininomainen kosketus merenkulun asettamiin tehtäviin ja tilanteisiin eli ts. mereen.

Nyt on m/v Saukko ollut Meriosaston käytössä 7 vuotta ja on se sinä aikana jättänyt taakseen vanavettä yli 18.000 mpk. Sen toimintapiiriin on kuulunut Suomenlahti Haapasaaresta lähtien, Pohjanlahti Haaparantaan saakka sekä Itämeri Jutunraumaan ja Kööpenhaminaan asti. Hauskassa ja rehdissä toveriseurassa tehdyt matkat "meren hengessä" ovat olleet osallistujille sekä unohtumattomia että antoisia. Niistä ja niillä tapahtuneista riittää sekä kertomista että muistelemistakin pitkiä ajoiksi eteenpäin. Saatu kokemus heijastuu voimakkaimmin viime vuosien merikilpailuissa saavutetuissa hyvissä tuloksissa.

Vuodesta 1962 m/v Saukko on kuulunut Helsingin Meripelastusseuran vapaaehtoiseen etsintälaiiveeseen johtoveneenä. Sysäyksen tälle toiminnalle antoi samana vuonna 14.9.62 purjehdusmatkalla kadonneiden viiden teekkarin etsintä, joka päättyi tuloksetta. Kuluneiden vuosien aikana on saatu hälytyksiä ja tehtäviä, joista kaikista on selvitty kunnialla. Yksi ja toinen veneellä liikkuja,

joka jostain syystä on joutunut pulaan kuluneiden vuosien aikana ja joka on saanut m/v Saukolta hinaus- tai muuta apua, muistelee varmasti kiitollisin mielin saamaansa pyyteetöntä apua.

Huolimatta hyvästä huolenpidosta, alkaa Saukkoakin ikä painaa. Vaikkakin se vielä hyvin täyttää tehtävänsä rannikkomerenkulussa, on sen käyttö kaukopurjehduksilla ja meripelastustoiminnassa, koulutus- ja turvallisuusnäkökohdat huomioonottaen, vuosi vuodelta yhä enemmän harkintaa vaativaa. Uuden, suuremman ja luotettavan, koulutus- ja meripelastusaluksen saaminen Meriosaston käyttöön on osaston nykyisen johtokunnan tavoitteena. Menneitten vuosien osoittaessa sitkeällä työllä päästävän päämäärään, antaa aiheen olettaa tämänkin toiveen toteutuvan, mutta se edellyttää kuitenkin Meriosaston jäsenien varuksetonta tukea.

Lopuksi voitane todeta, että paljon on tehty ja tapahtunut kuluneiden kahden vuosikymmenen aikana, paljon on jäänyt tekemättäkin. Aktiivisesti toiminnassa mukana olevia, ei ole koskaan liikaa. Toimeliaimpien panos on ollut mitä tärkein, sillä heidän ansiosta Meriosasto on aselajiosastojen joukossa varmaan täyttänyt ne yleistavoitteet, mitkä Helsingin Reserviupseeripiiri ja Suomen Reserviupseeriliitto ovat sille asettaneet.

Tässä historiikissa ei ole nimiä paljontaan mainittu, mutta uskon, että nimiltä mainitsemattomatkin ovat tehneet parhaansa osastomme hyväksi enemmän sisäisen tyydytyksen kuin julkisuuden vuoksi.

Vuosien varrelta.

Ote pöytäkirjasta, joka on tehty Helsingin Reserviupseerikerhon kokouksessa 5.3.1948 Katajanokan-Upseerikerholla

Urheilujohtajan ehdotuksesta valittiin urheilutoimikuntaan alaosastojen urheilu-upseerit,... ltn Kalevi Wesslin (Merios.)...

Meriosaston jäsenmäärä oli vuoden 1948 päättyessä 112 ja 24.10.1966 jäsenmäärä oli 290.

Vuonna 1950 myönnettiin Suomen Reserviupseeriliiton kultainen ansiomerkki ensi kerran meriosastolaiselle ja sen sai Mannerheimristin ritari, alil Toimi Ovaskainen.

Osastollemme lahjoitettiin vuonna 1958 kaksi upseerimeikkaa. Toisen lahjoitti osastomme jäsen

Ragnar Jansson, toisen lahjoittajan halutessa pysytellä tuntemattomana.

Joulukuussa 1963 esitettiin Tesvisiossa "Jouluvene" ohjelma, jossa eräänä numerona oli tieto-ottelu Navigaatioseuran naislaivurit contra Meriosasto. Emme olleet herrasmiehiä, vaan voitimme ottelun yhdellä pisteellä.

Vuonna 1965 valmistui osastomme toimintaa kuvaava 8 mm:n filmi. Edellisenä vuonna oli kerätty kokoon jäsentemme, vuosien kuluessa ottamaa, laadultaan sängen sekavaa materiaalia. Sen yhtämittaiseen katsomiseen kului aikaa 3,5 tuntia. Tästä aineistosta kokosivat vänr A Orko ja T Linnahalmelko onnistuneen ja esityskelpoisen 25 minuutin filmin.

Vuosikokouksessa v. 1966 lahjoitettiin saattajille Uusimaa ja Hämeenmaa Helsingin ja Tampereen Meriosastojen toimesta maakuntakilvet omistuskirjoiin.

Palkitsemiset.

Vuosien kuluessa on vapaaehtoisen maanpuolustuksen saralla tehdystä työstä palkittu sekä yksityisiä henkilöitä että yhteisöjä, samoin on näitä palkitsemisia suoritettu Meriosaston taholta tunnustukseksi Meriosaston ja m/v Saukon hyväksi suoritetusta työstä.

"Peruskalliomme-Maanpuolustus"-mitalin Meriosaston hyväksi suoritetusta työstä ovat saaneet seuraavat Meriosastoon kuulumattomat henkilöt:

rouva Liisi Laessaari
rouva Dagny Virtanen
rouva Hilka Valle
komkapt A. Joutsen
kaptl . M. Ollila
mv-pursim M. Pulli
sotmest K. Tarpiala
väöp E. Pesonen
ylik J. Waltonen

"Peruskalliomme-Maanpuolustus"-viirin Meriosaston hyväksi suoritetusta työstä ovat saaneet seuraavat yhteisöt ja henkilöt:

Suomenlahden Merivartiosto
Oy Hedengren Ab
ltn H. Mäki
ltn J. Tenhunen

“Saukon-viirin” konkreettisesta työstä m/v Saukon
hyväksi ovat saaneet seuraavat henkilöt:

ylil A. Sahari
ltn M. Vako
ltn H. Mäki
kaptl L. Sarvimäki

Reservin Aliupseerien Liiton Pronssilevykkeen
ansioista aliupseerien ja upseerien yhteistoiminnan
edistämisessä ovat Meriosastosta saaneet:

ylil H. Varpula
kaptl L. Sarvimäki
ltn M. Vako
ylil E. Hartikainen

Suomen Reserviupseeriliiton kultainen ansiomerkki
on myönnetty seuraaville Meriosaston jäsenille
tunnustukseksi vapaaehtoisessa maanpuolustus-
tustyössä suoritetusta pitkäaikaisesta ja erittäin
ansioikkaasta toiminnasta.

alil Toimi Ovaskainen v. 1950
ltn Harald Varpula v. 1955
ltn Kalevi Wesslin v. 1956
kom Gösta Fabritius v. 1956
ltn Johannes Åberg v. 1957
ylil Erkki Sirviö v. 1963
vänr Arvo Laessaari v. 1963
kaptl Eric Edgren v. 1963
ltn Hannes Lae v. 1964
ylil Erkki Hartikainen v. 1966

Suomen Reserviupseeriliiton kunniakilpi
pitkäaikaisesta ja erittäin ansiokkaasta toiminnasta
vapaaehtoisessa maanpuolustustyössä on annettu
seuraaville Meriosaston jäsenille

ylil Harald Varpula v. 1966
ylil Kalevi Wesslin v. 1966

1987 40 vuotta

Hannu Hillo:

Mihin seuraan olen joutunut!

Juhlapuhe Helsingin Reservimeriupseerit ry:n
40-vuotisjuhlissa 10.1.1987

**Herra amiraali!
Arvoisat kutsuvieraat!
Hyvät naiset ja herrat!**

Kun Helsingin Reserviupseerikerho ry:n Meriosasto tasan 40 vuotta sitten perustettiin tässä samassa rakennuksessa, olin jo iso mies – runsaat kaksi kuukautta! Ehkä tämän perusteella onkin helppo tilittää päivän tunteja näin nelikympipisten kesken.

Neljänkymmenen vuoden tiivistäminen vajaan puoleen tuntiin on kohtuutonta. Pelkästään yhdistyksen hallituksessa on tänä aikana ollut laskujeni mukaan 92 reserviupseeria. He ovat tehneet enemmän tai vähemmän utterasti yhteensä 407 hallitusvuotta. Siis keskimäärin hieman yli 4 vuotta kukin. Olisi melkoinen epätodennäköisyys, että tällä panoksella ei olisi ollut positiivista vaikutusta vapaaehtoisen maanpuolustuksen kentällä ja nimenomaan sen ulapalla ja saaristossa.

Jonkun hallituksen jäsenen kausi on ollut vain vuoden mittainen. Pisimmät yhtäjaksoiset hallituskaudet ovat Heimo Mäellä - 23 v., josta 6 vuotta puheenjohtajana, Mikko Vakolla 20 v., jossa on 4 v. puheenjohtajakautta ja Jorma Ivaskalla, joka on laivaukseerina puurtanut 18 vuotta.

Muut vähintään kymmenen vuotta hallituksessa toimineet - joko yhtämittaa tai useampana jaksona - ovat virkavuosisjärjestyksessä Erkki Hartikainen, Tapio Putkonen, Juha Tenhunen, Kullervo Leinonen, Pekka Niemi, Hannu Hillo, Leo Sarvimäki ja Hannes Lae.

Pisin puheenjohtajakausi oli yhdistyksen ensimmäisellä puheenjohtajalla Evu Järvisellä. Hän oli 7 vuotta vetämässä toimintaa käyntiin. Heimo Mäen 6 vuoden, Leo Sarvimäen 5 vuoden ja Mikko Vakon sekä Eric Edgrenin 4 vuoden puheenjohtajakausien lisäksi jäljelle jäävät 14 vuotta ovat yleensä olleet 2 - 3 vuoden mittaisia, mikä on käsittääkseni pitänyt uratuneisuutta koko meriosaston historian ajan tehokkaasti poissa. Aktiiviset puheenjohtajat ovat kuitenkin pystyneet toteuttamaan näkemyksiään ja ohjelmiaan myös pitkäjänteisesti.

Keitä me olemme? Kaikki me olemme reserviupseeritukinnon suorittaneita, merestä ja meripuolustuksesta kiinnostuneita suomalaisia.

Merimies on kuitenkin vanhan hokeman mukaan erimies. Ja niin on tämäkin joukko – totisesti! Kun Suomen kansasta otetaan tässä promillen niukka kahdeskymmenesosa – juuri samalla tavalla kuin valitaan kansanedustajat – niin seulaan jää epätavallinen määrä harvinaisuuksia – noin satunnaisotannaksi. On muutamia evp-kommodoreja, yksi kansanedustaja, yksi puoluesihteeri, yksi ministeriön kansliapäällikkö, yksi nimikko-taivaankappaleen haltija, yksi maailmanpankin apulaisjohtaja ja yksi asessori. Eräs on juuri saanut vuotuisen lehtikuvaajien viirin ja toinen on saanut Pro Finlandia-mitalin.

Muutoin joukko on tietysti neuvosta, opiskelijaa, toimitusjohtajaa ja muuta johtajaa sekä eläkkeellä olevaa pankkivirkailijaa. On juristia, insinööriä, ylitarastajaa, diplomaattia ja lehtimiestä. On jokunen tohtori, joku lääkäri ja joku arkkitehti. Toisaalta matkan varrella on yksi ehtinyt lusimaan ja toinen nukkunut kaverinsa veneessä syksyn. Eräästä ampumaupseerista tuli entinen, kun hän oli ottanut katutappelun uhatessa pistoolinsa esille ja poliisi selvitti, että aseeseen ei ollut lupaa.

Kun yhdistys aikanaan perustettiin laivastoukseereiden, purjehtijoiden ja merenkulun alalla toimivien yhdyssiteeksi, niin sitä se on myös ollut, niin että muutamat ovat jopa täyttäneet kaikki kolme edellytystä. Viimeisen kohdan edustajia on niin varustamoista, telakoilta kuin huolintaliikkeistäkin.

Eri miehiä olemme tietysti olleet myös muihin reserviupseerikerhoihin verrattuna. Vaikka emme olekaan olleet juuri mukana jotoksilla, niin olemme avustaneet mm. Kirkkonummen alueella järjestettyä Sissijotosta aluksemme kanssa, olemme olleet maastoammunnoissa mukana ja saimmepa jopa 60-luvun alussa HRUP:n kuntoliiketilapailun voiton. Viimeksimainitun toivot lähinnä Ilmari Ahola-Luttilla 1000 km:n urakalla ja Ensio Savolainen 800 km:llä. Muutamat pienemmät suoritukset mukaanlukien toi prosenttilaskenta voiton meille. – Kuten vanha ohjesääntö sanoo: talviolosuhteissa merivoimat taistelee maavoimien mukana erillisinä laivastokomppanioina...

Muita kiittämisen arvoisia asioita voisi olla Maanpuolustuksen Tuen 1978 järjestämän Suomalaisen suurkilpailun kirjeensulkijamerkkien

myynti: 4.500,- markan tuloksella olimme maan paras ru-kerho ja myimme enemmän kuin koko muu Helsingin piiri yhteensä.

Seuraavassa hieman haarukkapaloja siitä, mitä vuosien varrella on tapahtunut – muunmuassa:

-47 Yhdistys perustettiin. Ensimmäinen puheenjohtaja teknillinen johtaja kaptl E Järvinen ja sihteeri merikapteeni, luutnantti E Touri.

-48 Merisotakoulun resupsoppilaille pidettävät informaatiotilaisuudet alkoivat.

-50 Ruotsista, jossa reservimeriupseerit ovat järjestäytyneet jo aiemmin, tuli 15-vuotisjuhlista SFRO:n uuden puheenjohtajan kapt Gunnar Bråkenhjelmin ajatus yhteisistä kilpailuista.

-51 Kokeilumerikilpailut omin voimin. Hankittiin Lotta: 9 m, mahonkia, 3 mp, 20 hv Penta, 250.000,-.

-52 Kokeilumerikilpailut. G. Fabritius sääntöjen isäksi.

-53 PM -kokeilumerikilpailut Pirttisaarella. SFRO, KAROF, 2 HMO joukkuetta. Lotta konstaili.

-54 SM – kokeilumerikilpailut Lappohjassa HMO, kh-raumalaisia, MY- ja Mv-joukkueet.

PM-voitto Dalarössä: Stig Westerlund, Kalevi Wesslin, Erkki Hartikainen ja Tauno Hyrsky. Isopistoolikilpailu 30+30 l. 'Stigun pyytystä'. Lotta myytiin.

-55 PM-merikilpailu Oslossa, Suomen joukkue: 2/ Hki + 2/ Rauma

-57 "Finnlines pokaali" isopistooliin alkoi MY:tä vastaan.

-59 Au:t mukaan merikilpailuihin. Reserviupseerien Merisäätiö perustettiin. Ostettiin SEA ROVER (Saukko) vm -50, 12 m, 8 mp, 45 hv Fordson Major dsl 1,5 milj. (nykyrahaa 80-90.000,-) Ilmapistoolikilpailu Postisäästöpankkia vastaan. H:kiin saatiin res. merialiups. osasto.

-60 SAUKKO ensi kertaa vesille. Meren Ilta (Heikki Jalon idea.)

-61 Stigun pytty poikki. Erkki Hartikainen lahjoitti maastohaarikan.

-62 Saukko liittyi HMPY:n etsintälaivueeseen. Arvon pytty A. Laessaarelta.

-63 Ammuttiin aliupseereita vastaan Hanskin maljasta. Saukolla Kööpenhaminaan. Tutka Saukossa.

-64 Arvon pytty poikki. Ammuttiin ensi kertaa Suomen Pankkia vastaan, jatkuu edelleen.

-65 saatiin oma lippu. (suunn. Gustav v. Numers). PM-merikilpailuvoitto: Tapio Putkonen, Heimo Mäki, Mikko Vako ja Hannu Saario.

-66 I. SM-merikilpailuvoitto: Juha Tenhunen, Hannu Saario, Seppo Laessaari ja Markku Hirvonen.

-67 Finnlines-pokaali meni katkolle ja saatiin uusi. Nykyinen on jo kolmas.

-69 tehtiin Saukon viimeinen pitkä purjehdus Itämerelle hallinnassamme.

-70 saimme oman rintamerkin. Kuulimme mm. esitelmän Pinatovan laivastosta.

290 jäsentä.

-70 I. purjehdus Saimaalle. Merimiestaidon (köysi)kurssi.

-71 Karttahaarjoituksia ja kuivapurjehduskilpailut.

-73 Reserviläisten Merisäätiö perustettiin. Joulun maissa ostettiin JOSIEN (Vesikko) 18,5 m, 12 mp, teräsrunko. 120.000,- .

-74 Viimeinen Meren Ilta - 14.

-76 I. ja 2. rannikkomerenkulun kurssi. n. 60 tuntia. Sisälsi myös harjoittelut merellä ja mahdollisesti tenttimisen merenkuluntarkastajalle joko D-kirjasta tai kv. huviveneenkuljettajankirjasta.

-77 Ristiretki Pohjanlahdelle. Osallistuttiin Vesikolla valtakunnallisille Reserviläisten kesäpäiville Salossa. 7.10. ry:ksi.

-78 Ristiretki Saimaalle. Pikkupoika Pistohiekan laiturilla tullessaan Saimaanhöyryttä maihin: "Katso isä, tiedustelualue!" Oma esite valmistui.

-79 Neljäs merenkulkukurssi. Purjehdus Puolaan, jolla kovan kelin kokemuksia.

-80 SM-kaksoisvoitto merikilpailuissa Kotkassa. Pekka Roine ja Pekka Niemi kapteenina. Ekskursio Turkuun. Karvalakkipurjehdus Savonlinnaan. Vesikko telakalle.

-81 Järjestimme PM-merikilpailun Obnäsissä.

-82 Götan kanava - 4 vk. Kysymys Vesikon kunnosta. Tekninen toimikunta perustetaan.

-84 Talkoita, rahankeräystä, arpajaisia, kyntilänmyyntiä jne. Järjestettiin merikilpailut Hgissä.

-85 Talkoot ja rahanhankinta jatkui.

-86 Edelleen rakennustöitä. Vesikko Saimaalla 3 viikkoa.

-87 Nyt täällä juhlimassa.

Edellämainittuihin koulutusaiheisiin lisätäkään 50-luvun tähtitieteellinen merenkulku, viestikurssit (Leinonen ja Hirvonen), radiopuhelinurssit ja konekurssit. Koska olemme itse sekä päällystömme että miehistömme, on kaikkien osattava kaikkea.

Yksin ei yhdistyskään voi kaikkea tehdä eikä kaikkea kannata järjestää, ellei mukaan saada enemmän kiinnostuneita. Niinpä meidänkin yhteydenpitomme ja yhteistoimintamme on melko monitahoista. Tärkein suunta on tietenkin puolustusvoimat ja siellä erityisesti merivoimat. Myös merivartiosto on tärkeä intressiryhmä eri tasoilla.

Näille suunnille on tässäkin yhteydessä syytä jälleen kerran lausua kiitokset saadusta myötämielisyydestä ja aivan konkreettisestakin avusta.

Järjestösuunnalla jonon kärjessä on Helsingin Reservin aliupseerien Meriosasto, jonka kanssa on koettu monet menestyksen hetket ja useasti myös lyöty tarmokkaasti vastoin käymisiä päähän. Yhteisten joululounaiden perinnekin juontaa jo -60-luvulta. Muut reserviupseerikerhot, Reserviläisurheiluliitto ja Pohjoismaiden veljesjärjestöt ovat myös hyvin tässä esillä. Reserviupseerikerhoista mainittakoon erityisesti Rt-kerho Johtorengas ja Viestiosasto, jotka ovat merikilpailusektorilla aina antaneet pyyteettömästi apuaan. Unohtamatta tietenkään omaa Naisjaostoamme.

Omasta toiminnastamme ja ennen kaikkea olemassaolostamme olemme informoineet säännöllisesti MSK:n ru-kurssin oppilaita. Purjehduskauden aikana näyttäen samalla Vesikon luonnossa. Yllättävin informaatiotilaisuus sattui muutama vuosi sitten, kun maahamme yllättäen tupsahtanut ranskalaisten reservinmeriupseerien ryhmä halusi tietoa suomalaisista kollegoistaan -juhannusaattona. Asia hoidettiin lyhyestä varoitussajasta huolimatta kotiin. Merisotakoulun kurssien päättäjäsissä olemme myös käyneet muistamassa kurssin parasta merenkulkijaa Upseerin Veneviirillä ja siihen liittyvällä kunniakirjalla.

Murheellisinta on ollut saatella tarvittaessa osaston lipun kanssa entisiä aktiiveja autuaammille ulapoille. Hauskinta taas on ollut, todeta, että tähänkin tilanteeseen joutuminen ei tietenkään ole aivan viisaan hommaa. Katua ei ole tarvinnut kuitenkaan kertaakaan!

Johdanto juhlavuoden 1997 historiikkiin

Helsingin Reservimeriupseerit ry täytti 50 vuotta 10.1.1997. Sen toiminnasta on kirjoitettu erilaisia historiikkeja ja muistelmia. Edesmennyt pitkäaikainen jäsen Mikko Vako kirjoitti ”Meriosaston” toistaiseksi täydellisimmän yhteenvedon, sen täyttäessä 20 vuotta. Yhdistystä kutsuttiin ”Meriosastoksi” riippumatta sen erilaisista virallisista nimistä. Rohkenen lainata esityksen yhteenvedosta seuraavan otteen:

”Helsingin Reserviupseeripiiri ry:n Meriosaston täyttäessä 20 vuotta 10.1.1967 on paikallaan palauttaa mieliin osaston perustamiseen ja sen kuluneisiin toimintavuosiin liittyviä tapahtumia.

30- luvulla aloitettiin reservin meriupseerien koulutus Merisotakoulussa Suomenlinnassa, osantulevista meriupseereista saadessa koulutuksensa K/L Suomen Joutsenella.

Saman vuosikymmenen lopulla heräsi ajatus oman aselajiosaston perustamisesta Helsingin Reserviupseerikerhon yhteyteen. Tuntuu siltä, että tällä tavoin voitaisiin paremmin ylläpitää ja kehittää asevelvollisuus-aikana opittuja merellisiä tietoja ja taitoja. Hyvää ajatusta ei ehditty kuitenkaan toteuttaa, kun maamme temmattiin mukaan sotaan ja reservin upseerit, muiden muassa, joutuivat sovelluttamaan oppimaansa mitä erilaisemmissa tehtävissä ja tilanteissa.

Rauha palautui ja jälleen virisi ajatus kesken jääneen suunnitelman toteuttamiseksi. Tähän vaikutti voimakkaasti myös se, että sodan jälkeen reserviupseerikoulutus oli keskeytetty toistaiseksi, epämääräiseksi ajaksi ja nyt jos koskaan tarvittiin jotain, joka pitäisi koossa reservinkin upseerit”

Yhdistyksen täyttäessä 40 vuotta, oli niin ikään pitkäaikainen jäsen Hannu Hillo kutsuttu juhlaesitelmän pitäjäksi ja hänen esityksensä lyhyesti, mutta mainiosti kattaa vuodet 1967-1987.

Tämä esitys on kooste kirjoituksia Meriosaston eri toiminta-alueista, joita ovat laati- neet sen jäsenet kokemuksistaan vuosilta 1967-1996.

Kirjoitukset jakautuvat seuraavasti:

Kerhotoiminta
Heikki Ylikangass. 23

Vesikon toiminta
Pertti Pastinen.....s. 25

Vesikon ja Saukon toiminta
Jorma Ivaska & Hannu Hillos. 28

Merikilpailutoiminta
Markku Hirvonens. 32

Ampumatoiminta
Rafael Landén & Risto Haapalinnas. 35

Naistoimikunta
Arja Ylikangass. 36

Näkymiä 2000-luvulle
Kai Masalins. 38

Liitteenä
- Merikilpailujen tuloksia 1947-1996s. 40
- Hallituksen jäsenet 1947-1997s. 45
- Suomen Reserviupseeriliiton
 mitalit 1947-1997s. 46
- Saukon ja Vesikon viirit 1962-1996s. 47

Historiikin painatuksesta ja ulkoasusta on vastaan- nut Tapio Putkonen. Varainhankinnasta ovat vas- tanneet Tapio Putkonen, Heimo Mäki, Rafael Landén ja Juha Tenhunen, aktiivisen jäsenkun- nan avustamina.

Lämmin kiitos kaikille
projektiin osallistuneille.

H. Ylikangas

Kerhotoiminta

Silloin kun ei ole ollut toimintaa merellä, on pidetty kerhotilaisuuksia. Niiden rungon ovat muodostaneet Merivoimien ja myös usein Merivartioston upseereiden esitelmät. Aiheita ovat olleet mm. "Ulkopoliittikan vaikutus Suomen Laivaston kehitykseen", "Itämeren sotilaspoliittinen tilanne", "Miina-ase tänään", "Matti Kurki kaukomailla", "Ilmavoimien toiminta merialueilla", "Risteilyohjukset", "Meripelastustoiminta ja sen kehitysnäkymät", "Persianlahden tilanne" jne.

Merivoimat on kutsunut jäsenistömme usein ekskursioille tukikohtiinsa ja tutustumaan sekä aluksiin, niiden asejärjestelmiin, että maissa sijaitseviin koulutuslaitteistoihinsa. Tällaiset ekskursiot ovat olleet selvästi suosituimpia; olemmehan liittyneet jäseniksi juuri pitääksemme yllä yhteyttä omaan ja omaksi tuntemaamme puolustushaaramme ja pysyäksemme selvillä sen kehityksestä.

Pariisin rauhansopimuksen velvoitteet siihen asti kun ne olivat voimassa ovat kylläkin selvästi tuntuneet Merivoimien mahdollisuuksissa ja tavassa järjestää po. tilaisuuksia. Tämä haitta on nyt poistunut.

Puolustusvoimat ovat aina suhtautuneet myönteisesti pyyntöihimme lainata ns. TK-filmejä kerhotilaisuuksiimme. Olemme nähneet sodan aikaisia kuvauksia mm. Merivoimien sukellusveneiden, panssarilaivojen, torpedoveneiden ja tykkiveneiden toiminnasta.

Kaikki laivoihin ja merenkulkuun yleensä liittyvät asiat ovat myös olleet kiinnostuksen kohteena kerhotoiminnassa. Suomen Joutsenen matkoista on useampaan otteeseen kuultu esityksiä ja nähty filmejä. Jäänmurtajat ja uusimmat Ruotsinlautat, sekä eri telakoiden uudisrakenteet ovat olleet vierailukohteina. Samoin VTT:n laivalaboratorio. Merenkulun ja Merivoimien menneisyyttä on etsitty Hylkysaaren Merimuseosta ja Sotamuseosta. Joskus on vain tutustuttu johonkin yritykseen, jonka toiminta on jollain tavalla sivunut laivanrakennusta tai merenkulkua. Tällaisia ovat olleet esim. Oy AGA Ab ja Sammutin Oy.

Osanotto tilaisuuksiin on vaihdellut 3:sta 30:een osastolaiseen. Suurimmat osanottajamäärät ovat keränneet tutustumiset uusimpaan puolustusväline- ja merenkulkutekniikkaan. Kaikki eivät ole aina mahtuneetkaan. Eräs täl-

lainen kohde oli VTT:n laivasimulaattori, jossa tietokonepelipolven isät ja sedät saivat kokea nuorten elämyksiä, mutta laitteella, joka vei meidät ennenkokemattomaan "virtuaalimaailmaan" Tanskan salmissa ja satamissa.

Ulkomaisten laivastovierailujen aikana osastolaisille on usein järjestetty erikseen oma tutustumistilaisuus aluksiin. Joskus on Merisotakoulu pyytänyt kielitaitoisia osastolaisia apuun yhteyshenkilöiksi.

Aika ajoin kerhotoimintaan kuului myös Vesikon pitkien matkojen suunnittelu. Aluksen ns. kipparikollegio toimi yleensä kuin "valtio valtiossa" päättäessään matkareiteistä ja -kohteista, mutta osallistujamäärän nostamiseksi käytettiin demokraattisempaa mallia silloin tällöin.

Kerhotilaisuudet järjestettiin aiemmin usein yhdessä RT-Johtorenkkaan kanssa. Reservin merialiupseerit ovat aina olleet luonnollisimpia yhteistyökumppaneita yhteistilaisuuksien järjestämisessä; niin myös Meriupseeriyhdistys ja Laivaston Kilta. Yhdessä on voitu saada liikkeelle tasokkaita alustajia ja järjestää laadukkaita tapahtumia ja osaston puheenjohtajankaan ei ole tällöin tarvinnut raastaa hiuksiaan kuten joskus kun tunnettua esitelmöitsijää on saapunut kuuntelemaan ainoastaan pari yhdistyksen hallituksen jäsentä.

Osastolaisille perheineen yhdessä aliupseereiden kanssa on vuosittain järjestetty kovasti suosituksi muodostuneet pikkujoulut. Kolmen viime vuoden aikana on Merisotakoulu tarjonnut puitteet niin ikään suosituille Sinisen Reservin Tanssiaisille, jotka on järjestetty aina kesän alussa. Nämä ovat omalla tavallaan korvanneet aikanaan järjestetyt "Meren Illat".

Jäsenistön lukumäärä on tarkastelukautena vaihdellut 285:stä 126:een sen tällä hetkellä ollessa 207. Suurin tilastollinen jäsenmäärä on osittain johtunut mahdollisuudesta ns. kaksioisjäsenyyteen, jolloin henkilön oli kuuluttava aina rekisteröityyn aluekerhoon ja saattoi kuulua myös rekisteröimättömään aselajikerhoon. Tämä poistui v. 1978, jolloin jäsenmäärä putosi 285:stä 126:een. Jos ei ollut ilmoittanut kumpaan kerhoon haluaa kuulua, "määrättiin" henkilö HRUP:n toimesta kuulumaan aluekerhoon. Meriosasto aloitti kadonneitten sielujen kalastuk-

sen, joka vuonna 1981 näkyi jäsenmäärän kohoamisena taas jopa 236:een. V. 1984 järjestettiin ties kuinka monennen kerran jäsenhankintakilpailu, jonka seurauksena jäsenmäärä kohosi 9,5 %.

Meriosasto on käynyt kertomassa Merisotakoulun reserviläiskurssien oppilaille reserviläistoiminnasta tavoitteena uusien jäsenien hankinta. Muutama henkilö per kurssi jäikin pysyväisesti jäseneksi; aktiivisesti toimintaan tullaan yleensä vasta muutaman vuoden kuluttua kun opiskelut ja perheen perustamiset on suoritettu. Kurssin päättäjäisissä on ojennettu osaston puolesta Upseerin Veneviiri merenkulun parhaalle ja kurssin priimukselle on luovutettu RULin kunnianmiekka, oppilaiden keskuudessa leikkisämmin "voiveitsi". Tämä perinne on jatkunut aina yhdistyksen perustamisesta lähtien. Varusmiesten kotiuttamistilaisuuksissa ollaan niinikään käyty esittäytymässä. Näissä tilaisuuksissa on näytetty v. 1990 valmistunutta osaston esitelyvideota. Upseeri- ja aliupseeriosastot ovat yhdessä ja sittemmin koko Sininen Reservi ovat myös esittäytyneet Venemessuilla omalla osastolla.

Kun upseerin toimenkuvaan kuuluu myös kouluttaminen, on osastommekin järjestänyt kahdena jaksona ensin itsenäisesti ja sitten HRUP:n alaisuudessa ilmeisen suosittuja Rannikkomerenkulun kurseja, joiden tukemana on voinut osallistua aikaisemman ns. D-kuljettajakirjan ja kansainvälisen huviveneen kuljettajakirjan tutkintoihin. Kurssit ovat riittävän osallistujamäärän varmistamiseksi olleet avoimia osastolaisten lisäksi

Talven kerhotoiminnan "tosisuunta" on avovesi. mv Saukko 1963 Karlskronassa matkalla Kööpenhaminaan.

si koko piirin jäsenistölle. Moni on suorittanut ns. rajoitetun radiopuhelimen hoitajan lupakirjan osaston kurssittamana. Tilapäisinä kurseina on järjestetty kone, viesti-, radiopuhelimenhoitajan, merikilpailu- ja köysikurseja.

Meriosasto on jossain määrin voinut avustaa kertausharjoituksiin osallistumisesta kiinnostuneita kun joinakin vuosina Merivoimat tiedustelivat kauttamme reservin upseereita tiettyihin harjoituksiin. Myös silloin kun Vesikkoa on Merivoimien toimesta käytetty harjoituksissa on sen miehistön muodostanut osastomme ja aliupseereiden jäsenet saaden näin hyväkseen kertausharjoituspäiviä.

Aivan uuden ulottuvuuden ja tason on koulustoitointa saanut Sinisen Reservin perustamisen myötä. Merivoimien materiaaliavulla ja koordinoinnilla osastomme jäsenet ovat yhdessä Reservin Merialiupseereiden ja Laivaston killan jäsenien ja muiden reserviläisten kanssa osallistuneet ns. valmiuskurssien pitämiseen. Puolustusvoimien toivomuksena ja tavoitteena on ollut kontaktikanavien suoraviivaistaminen myös merireserviläistoiminnan osalta. Helsingin Reservimeriupseerit ry:n rooli tässä prosessissa yleensä ja erityisesti reserviupseeriyhdistyksenä on toistaiseksi selkiytymätön.

Vaikka Vesikolla on oma varustamonsa "Reservin Merisäätiö", nytemmin "Sinisen Reservin Säätiö", on yhdistyksemmekin usein käyttänyt varojaan aluksen kunnostamiseen kuin myös tukenut säätiötä taloudellisesti. Vuonna 1985, vaikka maan taloudessa elettiin nousukautta, jouduttiin lähinnä aluksen melko raskaan peruskorjauksen vuoksi, jopa ottamaan lainaa 15.000 mk. Takaisinmaksu turvattiin arpajaisilla ja kynttilämyynnillä. Myynnistä muodostui sittemmin muutoinkin eräs pysyvä varainhankintakeino. Olemmehan usein nähneet ennen itsenäisyyspäivää Aleksanterinkadulla pakkasessa iloisesti värjötteleviä osastolaisia kauppaamassa sini-valkoisia kynttilöitä. Vuosina 1992-93, jolloin valtakunta on ollut bankrutin partaalla, osaston tilinpäätökset ovat taas kertoneet tilin pullisteleval + 15.000 markan saldoja. Merimies kulkee vastavirtaan ollen talousasioissakin "erimies". Tuosta vuoden 1985 tukalasta tilanteesta oli kyllä "hyötyäkin". Toimintakertomuksessa kerrottiin, että osaston merikilpailijat karsiutuivat Pohjoismaisista merikisoista mutta "toisaalta niihin matkustamiselle ei taloudellista tukea kerho olisi pystynyt antamaan". Että PM:iin ei olisi joka tapauksessakaan voitu osallistua.

H. Ylikangas

Meritoimintaa

M/y Vesikko vauhdissa

Aluskanta.

Kun Reserviupseerien Merisäätiö luopui 1972 loppulla mv Saukosta, jäi yhdistyksemme merikoulutukseen tilaus uudesta aluksesta. Puutetta pyrittiin korvaamaan yksityisellä kalustolla, mutta se ei tyydyttänyt yhteispurjehduksiin tottuneita yhdistyksen jäseniä, jotka olivat samalla merisäätiössä ja yksityisesti sijoittuneet talouselämän johtopaikoille. Päätettiin hankkia seuraava alus ja kohdalle sattui loppuvuodesta 1973 m/y Josien, joka oli saavuttanut kyseenalaista mainetta Suomen vesillä miehistön toimien vuoksi. Silloinen omistajayhtiö, Lehtimiehet Oy, halusi päästä eroon aluksesta ja kauppa tehtiin osin keräysvaroin ja osin lainoitettuna. Yhdistyksemme sijoitti silloin hankintaan selvää rahaa ja yhdistyksen jäsenet kirjoittivat nimensä "pitkiin papereihin", jotka sittemmin säätiö lunasti itselleen.

Varustamosäätiö muutti nimensä Reserviläisten Merisäätiö r.s:ksi, joka virallisesti omistaa m/y Josienin ja luovuttaa aluksen meriosastojen käyttöön. Aliupseerien meriosasto oli tuolloin saanut edustuksen merisäätiöön. Keväällä 1974 alus varusteltiin innolla merikelpoiseksi. Koeajot ja totuttelu aluksen ominaisuuksiin pääsi alkuun. Yksityiset jäsenet luovuttivat lahjoituksina tarvittavaa kalustoa ja tekivät työpanoksensa aluksen hyväksi. Aluksen kasti uudelleen 5.6.1974 rouva Irma Satuli m/y Vesikoksi sukellusveneperinteen mukaisesti. Olihan edellinen alus ollut nimeltään mv Saukko.

Sitä ennen oli yhdistyksen käytössä ollut kolmen purjehduskauden verran mv Lotta. Näistä on seikkaperäisesti kirjoittanut Mikko Vako yhdistyksen 20 -vuotisjulkaisussa. Edelleen näiden kolmen aluksen varusteista ja vaiheista ovat myöhemmin kirjoittaneet kirjasssa "Vesikon vanavedessä. Matkalla mukana vuodesta 1974" Olof Skogman ja kirjasssa "Merivoimien reserviläistoimintaa 1990-1991" Hannu Hillo erittäin perusteellisesti.

Perehtyminen.

Oman lukunsa ansaitsee yhdistyksen jäsenten panos alusten huollossa ja kunnossapidossa, vaikka "avaimet käteen" -kannallakin on kaikkina aikoina ollut kannattajansa. Koulutuksen moniarvoisuuden vuoksi jäsenten on syytä tutustua myös teknillisiin laitteisiin tietyn tason hallitsemiseksi. Kone remontti oli edessä jo 1976, jolloin Volvo vaihdettiin Scaniaan m/y Vesikon uumenissa. Eräiden tapahtumien jälkeen syksyllä 1979 alus vietiin Savonlinnaan telakalle. Siellä tehtiin talven aikana levytöitä rungossa. Varsinaiseen suuryritykseen jäsenistö joutui, kun koko meritoiminta keskittyi m/y Vesikon täysremonttiin syksystä 1983 kevääseen 1985. Koko sisäpuoli konehuonetta lukuunottamatta purettiin ja rakennettiin nykyiseen ulkoasuunsa. Kansilevyt ja osa keulaa jouduttiin kokonaan uusimaan. Aluksen käyttö oli tuolloin hyvin rajoitettua ja merimaileja kertyi varsin vähän.

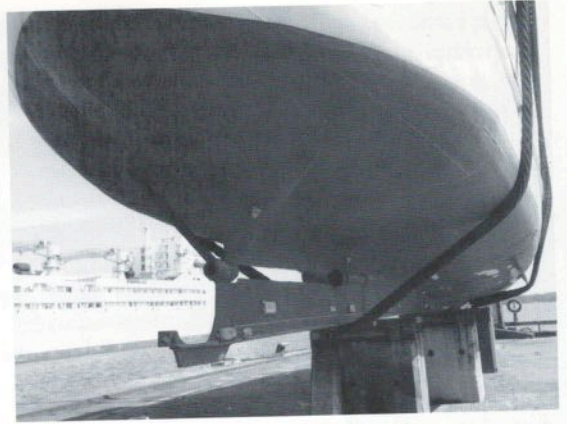
Yhteistoiminta.

Kunnostustyöhön osallistuneet yhdistyksen jäsenet olivat muutenkin aktiivisia yhdistyksen toiminnassa niinkuin aikakirjat kertovat. Senaikuinen korjausoperaatioon perustettu tekninen toimikunta ja kipparikollegio joutuivat arvostelunkin kohteeksi ja mm aluksen käyttöohjesäännöt muutettiin taktisista syistä.

Jäsenistön piirissä myös yleinen arvostus talkootyötä kohtaan käytettiin melko lailla pohjamutia myöten seuranneena nousukautena. Pelkästään ulkopuolisena työnä teetettynä ei mainittu satojen työtuntien projekti olisi kuitenkin onnistunut. Lahjoituksia saatiin kuitenkin riittävästi ja välttämättömät tarvikkeet sekä polttoaine olivat turvatut purjehduksia varten. Tämä onnistui Merisäätiön ja meriosastojen yhteisin toimin. Jo mv Saukon aikana tuli tavaksi vuosittain muistaa henkilöä, joka huomattavalla tavalla oli tehnyt työtä aluksen hyväksi. Hänelle luovutettiin purjehduskauden Upseerin Veneviiri numeroituna ja kehystettynä. Sama käytäntö on jatkunut myös myöhemmin.

Purjehduskausi.

Matkaa tehtiin keskimäärin 2500 merimailia kesässä. Jokaiseksi purjehduskaudeksi tehtiin ja tehdään toimintasuunnitelma, joka sisältää juhanuspurjehduksen ja vähintään yhden pitkän kesäpurjehduksen sekä myöhäissyyn niin sanotun karvalakkipurjehduksen. Tukikohtana on ollut HMKV Pohjoisrannassa. Sieltä on lähdetty keskiviikkoisin, kun alus on ollut kotisatamassa, kolmen-neljän tunnin ajoon. Silloin ovat jäsenet saaneet perehtyä aluksen laitteiden toimintaan ja ohjailuun Helsingin lähivesien sokkeloissa. Monet merikurssilaiset ovat ensi kerran elämässään kokeneet öisen meren valojen merkityksen merenkulkijalle. Viikonloppuajot ovat jo mahdollistaneet vierailun Kotkaan, Tallinaan tai Hankoon, jopa Maarianhaminaan, jos matkaa on tehty ilman välisatamia. Kymmenen vuotta sitten syntyi merivoimien ja merivartioiden kanssa sopimus sijoittaa alus ja miehistö kertausharjoituksiin eri teemoin. Näin yhdistysten jäsenistä halukkaat pääsivät toimimaan tutussa ympäristössä ja verestämään opittuja taitoja. Myöhemmin 1990 lähtien ensin valmiuskurssit ja sitten varsinaiset maanpuolustuskurssien meriosuudet on osin suoritettu m/y Vesikolla. Myös Helsingin Reserviupseeripiiriin usean vuoden aikana pidettyjen ”kipparikurssien” osallistujat ja kouluttajat ovat eri vuorokauden aikoina päässeet

M/y Vesikon pohjassa on pintaa lähes 150 neliötä ja se on maalattava vuosittain

tutustumaan meriympäristöön ja alukseen luonnossa. Mahdollisuuksien mukaan yhdistyksen käytössä oleva alus ja jäsenet ovat osallistuneet Helsingin Meripelastusyhdistyksen järjestämiin harjoituksiin Matosaareissa ja merellä.

Merikilpailut.

Erinomaiset sijoitukset kansallisissa ja pohjoismaisissa merikilpailuissa ovat olleet osoituksena siitä merenkulun koulutuksen tasosta, johon yhdistyksemme jäsenet ovat määrätietoisesti pyrkineet ja ylittäneet vuosien varrella. Määrävuosina sattuneet järjestämisvuorot on hoidettu asioihin paneutummalla ja yhdistyksen parhaisiin voimiin tukeutuen. Tuloksista voimme lukea kilpailutoiminnasta kerrovassa osassa. Viimeksi isännöimme 1994 kisat Helsingin vesillä.

Telakointi.

Aluksen telakointi vuosina 1972-1982 oli varsinainen yhteistoiminnan voimannäyte niinkuin vesillelaskukin. Santahaminassa oli teräsvahvistettu puinen pukki, jolla alus siirrettiin käsivoimin sivutelineille. Puupinnat rasvattiin perusteellisesti ja taljoilla veto alkoi. Ensin toista ja sitten toista taljaa vetäen. Aluksen painoksi on myöhemmin punnittu lähes 30 tonnia.

Vuoden 1979 telakointi oli Savonlinnassa, 1983 Vuosaareissa ja 1984 ja 1985 jäissä Lauttasaareissa Merenkulkuopistolla, jossa uusimistyö saatettiin loppuun. Siellä oli myös aluksen varikko. Santahaminan liittyy myös